

บทที่ 3

มาตรการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดทางเพศ

การกระทำผิดซ้ำในความผิดทางเพศเป็นปัญหาที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อสังคมเสมอมา ซึ่งในบางประเทศได้กำหนดมาตรการต่างๆขึ้นเพื่อรองรับกับปัญหาที่เกิดขึ้น ประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นอีกประเทศหนึ่งที่มีมาตรการในการป้องกันการกระทำผิดซ้ำที่โดดเด่นและเป็นที่ยอมรับ โดย มาตรการดังกล่าวเรียกว่ามาตรการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดทางเพศซึ่งเป็นมาตรการที่ใช้ กันในทุกมลรัฐของสหรัฐอเมริกา

ก่อนที่จะมีการบังคับใช้มาตรการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดทางเพศนี้ แต่เดิม สหรัฐอเมริกามีมาตรการลงทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ โดยมลรัฐ California เป็นมลรัฐแรกที่ออก กฎหมายดังกล่าวในปี 1947 จากนั้นมลรัฐ Arizona, Nevada, และ Alabama ได้บัญญัติกฎหมาย ลักษณะเดียวกันนั้นติดตามมาในปี 1951, 1961 และ 1967 ตามลำดับ วัตถุประสงค์ของกฎหมายดังกล่าวคือ เพื่อป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้กระทำความผิดทางเพศโดยให้เจ้าหน้าที่ได้รับแจ้ง เกี่ยวกับผู้ที่มีแนวโน้มว่าจะกระทำผิดอีก และแม้ว่ากฎหมายว่าด้วยการลงทะเบียนปรากฏมาตั้งแต่ปี 1947 แต่ในส่วนของรัฐบาลกลางนั้น ได้มีการบัญญัติกฎหมายว่าด้วยการลงทะเบียนเป็นครั้งแรกใน ปี 1994 ซึ่งเรียกกฎหมายดังกล่าวว่า The Jacob Wetterling Crimes against Children and Sex Offender Registration Act (Wetterling Act) ทั้งนี้ เหตุการณ์ซึ่งเป็นที่มาของการบัญญัติกฎหมาย The Jacob Wetterling Crimes against Children and Sex Offender Registration Act คือเหตุการณ์ที่ เด็กอายุ 11 ขวบ ชาวมินเนโซตา ชื่อ Jacob Wetterling ถูกลักพาตัวโดยคนแปลกหน้าที่สวม หน้ากากระหว่างที่เขาเดินทางจากร้านสะดวกซื้อเพื่อกลับบ้าน และไม่มีผู้ใดพบเห็นทั้งผู้กระทำความผิด และเด็กชาย Jacob อีกเลย ในเดือนกุมภาพันธ์ ปี 1990 บิดามารดาของเด็กชาย Jacob ได้ก่อตั้งมูลนิธิ Jacob Wetterling ขึ้น โดยมูลนิธิดังกล่าวประสบความสำเร็จในการล็อบบี้ให้รัฐสภาของมินเนโซตา บัญญัติกฎหมายว่าด้วยการลงทะเบียน โดยได้บัญญัติขึ้นในปี 1991 กฎหมายดังกล่าวได้กำหนดให้ผู้ ที่ศาลวินิจฉัยว่ากระทำความผิดทางเพศต้องลงทะเบียนกับเจ้าหน้าที่ มูลนิธิดังกล่าวได้รับการ สนับสนุนจากประชาชนให้ล็อบบี้รัฐบาลกลางเพื่อให้ออกกฎหมายที่กำหนดให้แต่ละมลรัฐจัดทำ ข้อกำหนดให้ลงทะเบียนสำหรับผู้ที่ถูกศาลวินิจฉัยว่ากระทำความผิดทางเพศ การดำเนินการของมูลนิธิ ดังกล่าวประสบความสำเร็จในปี 1994 เมื่อรัฐบาลกลางออกกฎหมายชื่อ The Jacob Wetterling Crimes against Children and Sex Offender Registration Act (Wetterling Act) โดยสภาองเกรส ได้บัญญัติกฎหมายดังกล่าว ไว้ใน the 1994 Omnibus Crime Bill โดยบัญญัติอยู่ใน title 17 ของ the Violent Crime Control and Law Enforcement Act of 1994 ซึ่งกฎหมายนี้กำหนดให้มลรัฐจัดทำ ทะเบียนของผู้ที่ศาลวินิจฉัยว่ากระทำความผิดซึ่งเป็นความผิดทางเพศหรือความผิดที่กระทำต่อเด็ก

(sexually violent offenses or crimes against children) นอกจากนั้น กฎหมายฉบับนี้ยังกำหนดให้มลรัฐต้องกำหนดให้มีการลงทะเบียนเป็นระยะเวลานานสำหรับผู้กระทำผิดทางเพศที่เป็นอันตรายอย่างสูง และ กำหนดให้ผู้กระทำผิดทางเพศที่ไม่ถึงขั้นที่เป็นอันตรายอย่างสูงต้องทำการยื่นยันที่อยู่ทุกปีเป็นเวลา 10 ปี ส่วนผู้กระทำผิดที่มีลักษณะเป็นอันตรายอย่างสูง (sexually violent predator) ต้องยื่นยันที่อยู่เป็นระยะๆ เป็นจำนวนสี่ครั้งต่อปี โดยต้องกระทำเช่นนี้ตลอดชีวิต ทั้งนี้ ในกรณีที่มลรัฐไม่ดำเนินการตามที่กล่าวมาจะสูญเสียเงินสนับสนุนจากรัฐบาลกลางที่ให้แก่มลรัฐเพื่อช่วยเหลือและปรับปรุงการบังคับใช้กฎหมายของแต่ละมลรัฐ คิดเป็นร้อยละ 10 เปอร์เซนต์ อย่างไรก็ตาม ไรท์ก็มีการวิพากษ์วิจารณ์ในเวลาต่อมาว่า กฎหมายดังกล่าวมีประโยชน์เฉพาะแก่เจ้าหน้าที่ที่จะใช้ข้อมูลในการติดตามความเป็นไปของผู้กระทำผิดเท่านั้น แต่ประชาชนไม่ได้รับประโยชน์เท่าที่ควรเนื่องจากกฎหมายดังกล่าวเพียงแต่ให้ดุลพินิจแก่เจ้าหน้าที่ว่าจะแจ้งประชาชนเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศที่อยู่ในชุมชนหรือไม่ โดยไม่ได้บังคับให้ต้องแจ้งข้อมูล อย่างไรก็ตาม หลังจากการฆาตกรรมเด็กหญิง Megan Kanka ซึ่งเป็นพลเมืองชาวนิวเจอร์ซีย์ โดยเพื่อนบ้านที่เคยได้รับการวินิจฉัยจากศาลว่ากระทำผิดเกี่ยวกับเพศ มารดาของ Megan และประชาชนที่มีความวิตกกังวลก็ได้ยื่นคำขอต่อสภาของมลรัฐ New Jersey เพื่อให้บัญญัติกฎหมายที่กำหนดในลักษณะบังคับให้เจ้าหน้าที่ต้องเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศที่อยู่ร่วมชุมชนเดียวกันให้กับชุมชนได้รับทราบ จนกระทั่งมลรัฐ New Jersey ได้บัญญัติกฎหมายดังกล่าวขึ้น ในที่สุดซึ่งเรียกว่า กฎหมายว่าด้วยการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศแก่ประชาชน หรือ Megan's Law กฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดให้เจ้าหน้าที่ต้องเปิดเผยข้อมูลแก่ประชาชนเมื่อผู้กระทำผิดทางเพศเข้ามาอาศัยในชุมชน การฆาตกรรมเด็กหญิง Megan ยังทำให้ประชาชนเรียกร้องถึงรัฐบาลกลางให้ปรับปรุงกฎหมายของตนให้มีเด็ดขาดยิ่งขึ้น จนกระทั่งในเดือนพฤษภาคม 1996 สภาองเกรสได้แก้ไขกฎหมายซึ่งถือเป็นการจัดทำกฎหมายว่าด้วยการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศแก่ประชาชนหรือ Megan's law ขึ้นในระดับรัฐบาลกลาง¹

เหตุผลประการสำคัญที่ต้องบัญญัติกฎหมาย Megan's Law ขึ้นเนื่องจากรัฐสภาเห็นว่าผู้กระทำผิดทางเพศ และผู้กระทำผิดที่กระทำผิดลักษณะอื่นๆ ต่อเด็กในลักษณะที่เป็นการแสวงหาเหยื่อรายใหม่ที่จะกระทำผิดมีความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำ ทำให้จำเป็นต้องมีระบบการลงทะเบียนที่ช่วยให้เจ้าหน้าที่สามารถทราบตัวบุคคลและเตือนให้ประชาชนทราบเกี่ยวกับผู้นั้นเมื่อมีความจำเป็นเพื่อความปลอดภัยของประชาชน²

¹ Joanna C. Enstice, "Remembering the Victims of Sexual Abuse: The Treatment of Juvenile Sex Offenders in In re J.W.," *Loyola University Chicago Law Journal* 35, 941 (Spring 2004) : 945-952.

² Leora Sedaghati, "MEGAN'S LAW: DOES IT SERVE TO PROTECT THE COMMUNITY OR PUNISH AND BRAND SEX OFFENDERS?," *Journal of Legal Advocacy & Practice* 3, 27 (2001) : 31.

การกระทำผิดซ้ำของผู้กระทำผิดทางเพศเป็นปัญหาที่รุนแรง 7-35% ของผู้กระทำผิดฐานข่มขืนกระทำผิดซ้ำ และ 10-40% ของผู้กระทำผิดฐาน child molester ตรงข้ามกับผู้กระทำผิดอื่นๆ แม้ว่าเวลาผ่านไปก็ไม่ทำให้แนวโน้มการกระทำผิดซ้ำของผู้กระทำผิดทางเพศลดลง มีผู้กระทำผิดจำนวนมากที่กระทำผิดครั้งที่สองหลังจากไม่ได้ทำผิดมานาน การรักษาผู้กระทำผิดทางเพศยากจะประสบความสำเร็จ ในมลรัฐนิวเจอร์ซีย์สถิติของ the department of correction แสดงว่าระหว่างปี 1980 ถึง 1994 มีนักโทษเพียง 182 คนที่ได้รับการปล่อยตัวให้รับบริการ parole ขณะที่นักโทษอีก 712 คนไม่ได้รับการปล่อยตัวจนกว่าจะรับโทษขั้นสูงสุดที่กำหนดครบถ้วนเสียก่อน สถิติดังกล่าวดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่ไม่ได้รับการแก้ไขฟื้นฟูจนสำเร็จ³

กฎหมาย Megan's law ของรัฐบาลกลางนี้ได้แก้ไขข้อบกพร่องในกฎหมาย the Wetterling Act จากคำว่า "อาจเปิดเผย" เป็นคำว่า "ต้องเปิดเผย" ซึ่งเป็นการบังคับให้มลรัฐและเจ้าหน้าที่ของมลรัฐต้องเปิดเผยข้อมูลใดๆ เกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศที่ได้รับการขึ้นทะเบียนที่จำเป็นสำหรับความปลอดภัยของประชาชน กฎหมายดังกล่าวไม่ได้ระบุว่าข้อมูลใดบ้างที่มลรัฐควรให้แก่ประชาชนแต่กลับใช้ถ้อยคำว่า ข้อมูลที่เกี่ยวข้อง (relevant information) นอกจากนั้น มลรัฐอาจพิจารณาเองว่าจะให้ข้อมูลอย่างไรและสามารถเลือกที่จะแจ้งประชาชนโดยทางจดหมาย, สื่อมวลชน, หรือการประชุมของชุมชน, หรือให้ข้อมูลแก่ชุมชนเมื่อมีคำขอ ข้อกำหนดนี้มีขึ้นเพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าประชาชนได้รับข้อมูลที่จำเป็นในการปกป้องตนเองจากผู้กระทำผิดทางเพศที่อยู่ในชุมชน ต่อมาในปี 1996 คองเกรสแก้ไข the Wetterling Act โดยการออกกฎหมาย the Pam Lyncher Sexual Offender Tracking and Identification Act of 1996 (Lychner Act) โดย the Lychner Act จัดให้มีฐานข้อมูลการลงทะเบียนในระดับรัฐบาลกลางและเพิ่มเติมข้อกำหนดเกี่ยวกับการลงทะเบียนสำหรับ repeat and aggravated offenders นอกจากนั้น the Lychner Act กำหนดให้มีการลงทะเบียนตลอดชีวิตสำหรับผู้กระทำผิดที่ (1) ได้รับการวินิจฉัยจากศาลว่ากระทำความผิด criminal offense against a minor มาแล้ว 2 ครั้ง, (2) ได้รับการวินิจฉัยจากศาลว่ากระทำความผิด sexually violent offense มาแล้ว 2 ครั้ง, (3) ได้รับการวินิจฉัยจากศาลว่ากระทำความผิด aggravate sexual abuse, หรือ (4) ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็น sexually violent predators หนึ่ง เพื่อเป็นการจัดการกับอาชญากรรมที่กระทำต่อเด็กโดยผู้ที่เคยได้รับการวินิจฉัยจากศาลว่ากระทำความผิดทางเพศ สภาของแต่ละมลรัฐจึงได้ดำเนินการตามอย่างสภาคองเกรสและสภาของมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ โดยการออกกฎหมาย Megan's law ขึ้นภายในมลรัฐของตน ในปี 1996 ทุกมลรัฐก็ได้ออกกฎหมายว่าด้วยการลงทะเบียนและการแจ้งข้อมูลต่อชุมชน⁴

³ Robert R. Hindman , "MEGAN'S LAW AND ITS PROGENY: WHOM WILL THE COURTS PROTECT?," *Boston College Law Review* 39, 201 (December 1997) : 203-204.

⁴ Joanna C. Enstice, "Remembering the Victims of Sexual Abuse: The Treatment of Juvenile Sex Offenders in In re J.W.," *Loyola University Chicago Law Journal* : 952-954.

อย่างไรก็ดี กฎหมายดังกล่าวของแต่ละมลรัฐได้บัญญัติในลักษณะที่แตกต่างกัน เนื่องจากรัฐบาลกลางกำหนดแต่เพียงให้มลรัฐถือตามมาตรฐานขั้นต่ำที่รัฐบาลกลางเท่านั้น ซึ่งมลรัฐต่างๆก็ยังมีสิทธิที่จะบัญญัติกฎหมายให้เด็ดขาดกว่ามาตรฐานขั้นต่ำดังกล่าวได้โดยอิสระ ทำให้มลรัฐทั้งหลายต่างก็บัญญัติกฎหมายไปตามแนวทางที่เห็นว่าเหมาะสมสำหรับมลรัฐของตน ซึ่งนำมาสู่การบัญญัติในลักษณะที่ต่างกัน

ทั้งนี้ ประธานาธิบดีคลินตัน ได้กล่าวถึงเป้าหมายของกฎหมายดังกล่าวว่า “เราต้องดำเนินการเพื่อช่วยครอบครัวทั้งหลายในการปกป้องเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากผู้กระทำผิดทางเพศ ซึ่งจากการศึกษาพบว่าบุคคลดังกล่าวมีแนวโน้มกระทำผิดซ้ำแล้วซ้ำอีก กฎหมายควรติดตามบุคคลดังกล่าวไปทุกหนทุกแห่ง” การแจ้งข้อมูลสู่ชุมชนได้รับความเห็นชอบจากประชาชนอย่างมาก จากการสำรวจความเห็นของประชาชนที่เป็นผู้ใหญ่ในวอชิงตันในปี 1997 พบว่า ประชาชน 82 เปอร์เซ็นต์สนับสนุนกฎหมายดังกล่าว ในมลรัฐจอร์เจีย, จากการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนที่เป็นผู้ใหญ่ในมลรัฐดังกล่าวของหนังสือพิมพ์ พบว่า มีประชาชน 79 เปอร์เซ็นต์เห็นด้วยกับข้อความที่ว่า ประชาชนมีสิทธิรับทราบเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของผู้ที่เคยได้รับการวินิจฉัยจากศาลว่ากระทำผิดทางเพศและสิทธิดังกล่าวมีความสำคัญกว่าสิทธิความเป็นส่วนตัวของผู้กระทำผิดทางเพศ ผู้สนับสนุนเชื่อว่าเพื่อนบ้านที่ได้รับทราบข้อมูลจะสามารถปกป้องตนเองและบุตรหลานจากอันตราย และยังสามารถรายงานพฤติกรรมเสี่ยงของจำเลย เช่น การเข้าร่วมสโมสรที่มีเด็กเป็นสมาชิกให้ตำรวจทราบได้อีกด้วย รายงานของ National institute of justice การที่กฎหมายนี้จะบรรลุมิติวัตถุประสงค์กฎหมายดังกล่าวได้ขึ้นอยู่กับปัจจัย 3 ประการ คือ บทบัญญัติของกฎหมายของมลรัฐ, ทรัพยากรที่ให้แก่เจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงาน และความทุ่มเทและความเชี่ยวชาญของprobation officers, police officers และ prosecutorsที่มีหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการแจ้งข้อมูล⁵

3.1 หลักเกณฑ์เกี่ยวกับมาตรการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศ

3.1.1 กระบวนการลงทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศ

ในส่วนของกระบวนการลงทะเบียนนี้เป็นกระบวนการที่ใช้กันในทุกมลรัฐของสหรัฐอเมริกา กระบวนการนี้มีความสำคัญในการบังคับใช้กฎหมายเป็นอย่างมากเพราะทำให้รัฐได้รับข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดซึ่งสามารถนำไปใช้ในการติดตามความเคลื่อนไหวหรือติดตาม

⁵ Roxanne Lieb, Vernon Quinsey, and Lucy Berliner, “Sexual Predators and Social Policy,” *Crime and Justice*, 23, 43 (November 1998): 73-74.

จับกุมผู้กระทำความผิดหากผู้หนึ่งกระทำความผิดขึ้นอีก นอกจากนั้นข้อมูลที่ได้จากการลงทะเบียนนี้เองที่จะถูกนำไปเปิดเผยให้ประชาชนได้รับทราบ

3.1.1.1 ความผิดที่อยู่ในบังคับต้องลงทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ

มลรัฐต่างๆ ได้มีการกำหนดการกระทำความผิดที่ต้องถูกกำหนดให้ลงทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ ซึ่งแบ่งเป็น

(1) ความผิดทางเพศที่มีลักษณะเป็นการล่วงละเมิดต่อเนื้อตัวร่างกายของเหยื่อ, ความผิดที่เกี่ยวข้องกับความผิดที่กระทำโดยตรงต่อเนื้อตัวร่างกายของเหยื่อ และความผิดเกี่ยวกับการกระทำในลักษณะอนาจารต่อหน้าผู้อื่น โดยความผิดทางเพศที่มีลักษณะเป็นการล่วงละเมิดต่อเนื้อตัวร่างกายของเหยื่อ ได้แก่ ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา⁶, อนาจาร⁷ ส่วนความผิดที่เกี่ยวข้องกับความผิดที่กระทำโดยตรงต่อเนื้อตัวร่างกายของเหยื่อ ได้แก่ ความผิดฐานล่วงละเมิดเด็กไปเพื่อล่วงละเมิดทางเพศ⁸ และความผิดเกี่ยวกับการกระทำในลักษณะอนาจารต่อหน้าผู้อื่น ได้แก่ ความผิดฐานเปลือยกายหรือแสดงของสงวนต่อหน้าผู้อื่น⁹ และความผิดฐานร่วมเพศหรือกระทำการใดๆ ในทางเพศต่อหน้าผู้อื่น¹⁰

(2) ความผิดที่เกี่ยวข้องกับเรื่องทางเพศ แต่ไม่มีลักษณะเป็นการล่วงละเมิดต่อเนื้อตัวร่างกายของเหยื่อ อันได้แก่

(2.1) ความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณี เช่น ความผิดฐานจัดให้มีการค้าประเวณี (promoting prostitution), ความผิดฐานใช้บริการค้าประเวณี (patronizing a prostitute)¹¹

(2.2) ความผิดเกี่ยวกับการจัดแสดงลามก เช่น ความผิดฐานใช้เยาวชนในการแสดงลามก (Use of a minor in a sexual performance)¹²

(2.3) ความผิดเกี่ยวกับสิ่งลามกอนาจาร เช่น ความผิดฐานมีไว้ในครอบครอง, ผลิต, แจกจ่ายภาพลามกของเด็ก (Possessing, manufacturing, or distributing child pornography), ความผิดฐานจำหน่ายภาพลามกของเด็ก (Sale of child pornography)¹³

⁶ The Arizona Revised Statutes, title 13, section 13-3821 A 4,5,6 (2008).

⁷ The Arizona Revised Statutes, title 13, section 13-3821 A 3,7 (2008).

⁸ The Indiana Code, title 11, section 11-8-8-5 (a)(6) (2007).

⁹ The Arizona Revised Statutes, title 13, section 13-3821 A 15, 17 (2008).

¹⁰ The Arizona Revised Statutes, title 13, section 13-3821 A 16, 18 (2008).

¹¹ The Kansas Annotated Statutes, chapter 22, section 22-4902 (a)(5)(C),(D) (2007).

¹² The Official Code of Georgia, title 42, section 42-1-12 (9) (A)(v), (B)(v) (2007).

¹³ The South Dakota Codified Laws, title 22, section 22-24B-1 (5),(6) (2007).

ทั้งนี้ โดยทั่วไปการกระทำผิดที่ถูกบังคับให้ลงทะเบียนจำคุกเฉพาะการกระทำผิดต่อเด็ก

(3) ความผิดฐานลักพาตัวและการคุมขังโดยมิชอบ

โดยทั่วไปมลรัฐส่วนใหญ่ เช่น Arizona¹⁴, Indiana¹⁵, Kansas¹⁶, Kentucky¹⁷, Nebraska¹⁸, New Mexico¹⁹, Wyoming²⁰ ไม่จำกัดว่าเป็นการลักพาตัวและคุมขังเพื่อกระทำผิดทางเพศ อย่างไรก็ตาม บางมลรัฐ เช่น Illinois²¹ กำหนดว่าต้องเป็นการกระทำเพื่อกระทำผิดทางเพศเท่านั้น อนึ่ง โดยทั่วไปการกระทำผิดที่ถูกบังคับให้ลงทะเบียนจำคุกเฉพาะการกระทำผิดต่อเด็ก

การบังคับใช้กฎหมายนี้ โดยทั่วไป มลรัฐต่างๆ เช่น Arkansas²², Idaho²³, Michigan²⁴, Nebraska²⁵ จะใช้บังคับกับการกระทำผิดที่กระทำก่อนกฎหมายดังกล่าวใช้บังคับด้วย ตัวอย่างเช่น มลรัฐ Michigan กำหนดให้ผู้ที่ถูกพิพากษาในวันที่หรือก่อนวันที่ 1 ตุลาคม 1995 แต่ยังคงอยู่ภายใต้การคุมประพฤติ(probation), การพักการลงโทษ(parole) หรือถูกคุมขังในวันที่ 1 ตุลาคม 1995²⁶ ซึ่งจะเห็นได้ว่านอกจากจะใช้บังคับกับผู้กระทำผิดภายหลังกฎหมายนี้ใช้บังคับแล้วยังบังคับใช้ย้อนหลังไปยังการกระทำที่เกิดขึ้นก่อนกฎหมายนี้ใช้บังคับด้วย

3.1.1.2 บุคคลที่อยู่ในบังคับต้องลงทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศ

นอกจากผู้กระทำผิดทางเพศที่เป็นพลเมืองของมลรัฐมีหน้าที่ต้องลงทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศแล้ว ผู้กระทำผิดที่ไม่ใช่พลเมืองของมลรัฐดังกล่าวแต่เดินทางเข้ามาในมลรัฐดังกล่าวเพื่อทำงานหรือเพื่อศึกษาเล่าเรียน ก็ต้องลงทะเบียนด้วยเช่นกัน โดยจะมีการกำหนดว่าผู้กระทำผิดซึ่งเดินทางจากมลรัฐอื่นต้องเข้ามาทำงานหรือเข้ามศึกษาภายในมลรัฐดังกล่าวเป็นระยะเวลาตามที่กำหนดจึงจะต้องลงทะเบียน เช่น มลรัฐ Illinois กำหนดว่าต้องเรียนหรือทำงานเป็นระยะเวลาติดต่อกัน 5 วันหรือเกินกว่านั้น หรือเป็นระยะเวลาไม่ติดต่อกันเกิน 30 วันใน 1 ปี²⁷ ขณะที่

¹⁴ The Arizona Revised Statutes, title 13, section 13-3821 subsection A 1, 2 (2008).

¹⁵ The Indiana Code, title 11, section 11-8-8-5 (a)(11),(12) (effective July 1, 2007).

¹⁶ The Kansas Annotated Statutes, chapter 22, section 22-4902 (a)(4)(A),(B),(C) (2007).

¹⁷ The Kentucky Revised Statutes, title 3, section 17.500 (3)(a)1,2 (effective June 26, 2007).

¹⁸ The Nebraska Revised Statutes, chapter 29, section 29-4003 (1)(a)(i),(ii) (2007).

¹⁹ The New Mexico Statutes Annotated 1978, chapter 29, section 29-11A-3 E.(6),(7) (2007).

²⁰ The Wyoming Statutes, title 7, section 7-19-301 (a)(iv)(A),(B),(C) (2007).

²¹ The Illinois Compiled Statutes, chapter 730, section 150/2 (B) (1.5) (2007).

²² The Arkansas Code of 1987, title 12, section 12-12-905 (a)(2) (2007).

²³ The Idaho Statutes, title 18, section 18-8304 (1)(d) (2007).

²⁴ The Michigan Compiled Laws, chapter 28, section 28.723 (1)(b) (2007).

²⁵ The Nebraska Revised Statutes, chapter 29, section 29-4003 (1)(c) (2007).

²⁶ The Michigan Compiled Laws, chapter 28, section 28.723 (1)(b) (2007).

²⁷ The Illinois Compiled Statutes, chapter 730, section 150/3 (a-5)(1),(2) (2007).

กำหนดให้ผู้กระทำผิดต้องแจ้งอย่างน้อย7วันก่อนเริ่มทำงาน⁴⁶ ขณะที่มลรัฐMassachusetts กำหนดให้ผู้กระทำผิดต้องแจ้งไม่ช้ากว่า10วันก่อนทำงาน ณ ที่ใหม่⁴⁷

อนึ่ง มลรัฐต่างๆยังได้มีการกำหนดให้ผู้กระทำผิดทำการยื่นยันที่อยู่ของตน ซึ่งกระบวนการนี้มีขึ้นเพื่อตรวจสอบว่าผู้กระทำผิดยังอยู่ที่เดิมหรือไม่ ในกระบวนการนี้เจ้าหน้าที่จะทำการจัดส่งแบบฟอร์มที่ใช้สำหรับยื่นยันที่อยู่ไปยังที่อยู่ของผู้กระทำผิด และผู้กระทำผิดต้องกรอกแล้วนำแบบฟอร์มดังกล่าวส่งคืนให้เจ้าหน้าที่ด้วยตนเอง ณ สำนักงานของเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่รับลงทะเบียน โดยในกระบวนการนี้จะมีการกำหนดให้ผู้กระทำผิดซึ่งมีความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำสูง ต้องทำการยื่นยันที่อยู่ในลักษณะที่สม่ำเสมอหรือบ่อยครั้งกว่าผู้กระทำผิดที่มีความเสี่ยงในระดับรองลงมา เช่น มลรัฐ Arkansasกำหนดให้ผู้กระทำผิดทางเพศที่กระทำความผิดทางเพศเพราะความเจ็บป่วยทางจิตและความเจ็บป่วยทางจิตดังกล่าวทำให้ผู้นั้นมีแนวโน้มจะกระทำความผิดขึ้นอีก ต้องทำการยื่นยันที่อยู่ทุก90วัน⁴⁸ ในขณะที่ผู้กระทำผิดทางเพศที่ไม่มีลักษณะดังกล่าวต้องทำการยื่นยันที่อยู่ทุก 6 เดือน⁴⁹ หรือมลรัฐ Delaware ซึ่งกำหนดให้ผู้กระทำผิดที่มีความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำในระดับที่ 3 ต้องยื่นยันที่อยู่ทุก 90วันเป็นระยะเวลาตลอดชีวิต ส่วนผู้กระทำผิดที่มีความเสี่ยงในระดับที่ 2 ต้องทำการยื่นยันที่อยู่ทุก 6 เดือนจนกว่าจะพ้นจากหน้าที่ดังกล่าว และผู้กระทำผิดที่มีความเสี่ยงในระดับที่ 1 ต้องทำการยื่นยันที่อยู่ทุกปีจนกว่าจะพ้นจากหน้าที่⁵⁰

3.1.1.6 การกำหนดบทลงโทษสำหรับผู้กระทำผิดที่ฝ่าฝืนข้อกำหนดให้ลงทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศ

เพื่อให้การลงทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพจำเป็นต้องมีการกำหนดบทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืน โดยทุกมลรัฐจะมีการกำหนดโทษสำหรับผู้ที่ไม่ลงทะเบียน, ไม่แจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบเมื่อคนย้ายที่อยู่หรือที่ทำงาน หรือไม่ทำการยื่นยันที่อยู่ เช่น มลรัฐ Louisiana กำหนดให้ผู้กระทำผิดที่ไม่ลงทะเบียนต้องรับโทษปรับไม่เกิน1,000 ดอลลาร์และจำคุกโดยต้องทำงานหนักไม่น้อยกว่า 2 ปีและไม่เกิน 10 ปีโดยไม่มีสิทธิได้รับการพักการลงโทษ (parole), การคุมประพฤติ (probation) หรือการรอกการลงโทษ (suspension of sentence) และถ้าหากฝ่าฝืนในลักษณะนี้ขึ้นอีกในครั้งต่อมา ก็จะต้องรับโทษปรับ3,000ดอลลาร์และจำคุกโดยต้องทำงานหนักไม่น้อยกว่า 5ปีและไม่เกิน20ปีโดยไม่มีสิทธิได้รับการพักการลงโทษ (parole), การคุมประพฤติ (probation) หรือ

⁴⁶ The Code of Alabama 1975, title 15, section 15-20-23.1 (2007).

⁴⁷ The General Laws of Massachusetts, part 1, title 2, chapter 6, section 178E (j) (2007).

⁴⁸ The Arkansas code of 1987, title 12, section 12-12-909 (a)(1)(A),(a)(2) (2007).

⁴⁹ The Arkansas code of 1987, title 12, section 12-12-909 (a)(1)(A),(a)(2) (2007).

⁵⁰ The Delaware Code, title 11, part 2, chapter 41, subchapter 3, section 4120 (2007).

- ชื่อ
- ที่อยู่
- วันที่และสถานที่เกิด
- สถานที่ทำงาน
- ความผิดที่กระทำ
- วันที่และสถานที่ที่มีการตัดสินคดี
- ชื่ออื่นๆ
- เลขประกันสังคม³⁹

นอกจากนั้น บางมลรัฐยังกำหนดให้ผู้กระทำผิดต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานศึกษาและข้อมูลเกี่ยวกับยานพาหนะที่ตนใช้อยู่⁴⁰

นอกจากต้องให้ข้อมูลตามที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว เจ้าหน้าที่ที่รับลงทะเบียนยังต้องดำเนินการจัดเก็บตัวอย่างดีเอ็นเอ⁴¹, ถ่ายภาพผู้กระทำผิดและจัดเก็บลายนิ้วมือผู้กระทำผิด⁴²อีกด้วย ทั้งนี้ ข้อมูลดังกล่าวจะมีการส่งไปยัง the federal bureau of investigation (FBI)⁴³ ซึ่งเป็นหน่วยงานสืบสวนสอบสวนของรัฐบาลกลาง ด้วย

3.1.1.5 กระบวนการปรับปรุงข้อมูลให้ทันสมัย

กระบวนการที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือกระบวนการปรับปรุงข้อมูลให้ทันสมัย เนื่องจากการลงทะเบียนจะไม่เกิดประโยชน์ใดๆหากข้อมูลดังกล่าวล้าสมัย ด้วยเหตุนี้ในแต่ละมลรัฐจึงมีการกำหนดกระบวนการให้ผู้กระทำผิดต้องแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบเมื่อตนเองประสงค์จะเปลี่ยนแปลงที่อยู่ โดยแต่ละมลรัฐจะกำหนดระยะเวลาที่ต้องแจ้งไว้แตกต่างกัน เช่น มลรัฐHawaiiกำหนดให้ต้องแจ้งภายใน3วันนับแต่เปลี่ยนที่อยู่⁴⁴ ในขณะที่มลรัฐIdaho กำหนดให้ผู้กระทำผิดต้องแจ้งsheriff ภายใน2วันทำงานหลังจากเปลี่ยนที่อยู่ และถ้าย้ายไปยังมลรัฐอื่นผู้กระทำผิดต้องแจ้ง the department ภายใน5วันทำงานหลังจากเปลี่ยนที่อยู่⁴⁵

นอกจากนั้น ยังมีการกำหนดให้ผู้กระทำผิดที่ประสงค์จะเปลี่ยนที่ทำงานต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ด้วยเช่นกัน โดยในแต่ละมลรัฐจะกำหนดระยะเวลาที่ต้องแจ้งไว้แตกต่างกัน เช่น มลรัฐAlabama

³⁹ The Annotated Revised Code of Washington, title 9A, section 9A.44.130 (3)(a) (2007).

⁴⁰ The Minnesota Statutes, chapter 243, section 243.166 subdivision 4a (a)(5),(6) (2007).

⁴¹ The New Mexico Statutes Annotated 1978, chapter 29, section 29-11A-4 E(3) (2007).

⁴² The Annotated Revised Code of Washington, title 9A, section 9A.44.130 (3)(a) (2007).

⁴³ The Colorado Revised Statutes, title 16, section 16-22-110 (5) (2007).

⁴⁴ The Hawaii Revised Statutes, division 5, title 38, section 846E-6 (a) (2007).

⁴⁵ The Idaho Statutes, title 18, section 18-8309 (2007).

มาและอยู่อาศัยในcountyดังกล่าว³³ ขณะที่มลรัฐCalifornia กำหนดให้ผู้กระทำผิดต้องลงทะเบียน 5 วันทำงานนับจากเข้ามายังท้องถิ่นนั้นๆ³⁴

นอกจากนั้นยังมีกระบวนการลงทะเบียนสำหรับผู้ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่งอีกด้วย โดยจะมีการกำหนดให้ผู้กระทำผิดซึ่งไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่งต้องรายงานตัวและทำการลงทะเบียนเป็นระยะๆ เช่น มลรัฐCalifornia กำหนดให้ผู้ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่งต้องทำการลงทะเบียนภายใน 5 วันทำงานนับจากที่มีการปล่อยจากเรือนจำ ผู้ลงทะเบียนดังกล่าวไม่ต้องลงทะเบียนอีกจนกว่าจะครบ 30 วัน ถ้าผู้ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่งไม่ปรากฏตัวอยู่ในท้องที่ใดๆเป็นเวลาติดต่อกัน 5 วันผู้นั้นต้องลงทะเบียนในท้องที่ที่ปรากฏตัวในวันที่ 5 หลังจากการปล่อยตัว เมื่อถึงวันที่ 30 หรือก่อนวันที่ 30 หลังการลงทะเบียนครั้งแรก ผู้ที่ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่งต้องลงทะเบียนไม่น้อยกว่าทุก 30 วัน ผู้ที่ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่งต้องลงทะเบียนกับthe chief of policeของเมืองที่ผู้นั้นปรากฏตัวภายในทุก 30 วัน หรือถ้าผู้นั้นไปปรากฏตัว ณ ท้องที่ที่เป็นunincorporated area หรือไปปรากฏตัวในเมืองที่ไม่มีกรมตำรวจก็ต้องลงทะเบียนกับ sheriff ของ county ที่ไปปรากฏตัว และนอกจากนั้นยังต้องลงทะเบียนกับthe chief of police of a campus of the University of California, the California State University หรือ community collegeหากผู้นั้นไปปรากฏตัวในบริเวณสถานศึกษา ถ้าผู้ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่งไม่ทำการลงทะเบียนซ้ำเมื่อครบ 30 วัน ผู้นั้นต้องถูกดำเนินคดีในท้องที่ที่ผู้นั้นปรากฏตัว³⁵ และเมื่อผู้นั้นได้ที่อยู่เป็นหลักแหล่งแล้ว ผู้กระทำผิดก็มีหน้าที่ต้องลงทะเบียนภายใน 5 วัน ณ ท้องที่ที่ตนมีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง³⁶ นอกจากนี้ ผู้ที่ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่งต้องลงทะเบียนในท้องที่ที่ผู้นั้นปรากฏตัวอยู่ในวันนั้นเมื่อครบรอบทุก 1 ปี โดยต้องลงทะเบียนภายใน 5 วันทำงานนับแต่วันเกิดของผู้กระทำผิดในปีนั้นๆ³⁷ ผู้ที่ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่งซึ่งย้ายออกจาก California ต้องแจ้ง the chief of police ในเมืองที่จำเลยปรากฏตัวเกี่ยวกับการย้ายออกจาก California ภายใน 5 วันทำงาน หรือถ้าผู้นั้นปรากฏตัว ณ ท้องที่ที่ไม่อยู่ในเขตอำนาจของกรมตำรวจก็ต้องแจ้งsheriffของ countyที่ผู้นั้นปรากฏตัว โดยต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ดังกล่าวให้รับทราบเกี่ยวกับจุดหมายปลายทางที่จะไป, สถานที่ที่อยู่หรือสถานที่ที่จะพเนจร ไปและแผนการที่จะกลับมายัง California เจ้าหน้าที่ที่ได้รับทราบก็ต้องส่งข้อมูลนี้ต่อไปยังกระทรวงยุติธรรมภายใน 3 วันหลังจากได้รับข้อมูล กระทรวงต้องส่งข้อมูลไปยังเจ้าหน้าที่ ณ ท้องที่ที่ผู้นั้นจะไป³⁸

ในการลงทะเบียนผู้กระทำผิดต้องให้ข้อมูลทั้งหลายเกี่ยวกับตนเองซึ่งจะทำให้สามารถติดตามความเคลื่อนไหวของผู้กระทำผิดได้ โดยผู้กระทำผิดต้องให้ข้อมูลดังต่อไปนี้

³³ The Arizona Revised Statutes, title 13, section 13-3821 A. (2007).

³⁴ The California Penal Code, section 290 (b) (2007).

³⁵ The California Penal Code, section 290.011 (a) (2007).

³⁶ The California Penal Code, section 290.011 (b) (2007).

³⁷ The California Penal Code, section 290.011 (c) (2007).

³⁸ The California Penal Code, section 290.011 (f) (2007).

มลรัฐIndiana กำหนดว่าต้องอยู่เป็นระยะเวลาเกิน 14 วันติดต่อกันหรือเป็นระยะเวลาไม่ติดต่อกันเกิน 30 วันใน 1 ปี²⁸ ทั้งนี้ ผู้กระทำผิดจากมลรัฐอื่นต้องทำการลงทะเบียนภายในระยะเวลาที่กฎหมายของมลรัฐนั้นๆกำหนด เช่น มลรัฐAlabamaกำหนดให้ผู้กระทำผิดต้องลงทะเบียนและให้ข้อมูลภายใน 5 วันหลังจากเข้ามาในมลรัฐ²⁹ นอกจากนี้ ในกรณีที่ผู้ผู้นั้นเปลี่ยนที่เรียนหรือที่ทำงานก็ต้องดำเนินการลงทะเบียนเกี่ยวกับการเปลี่ยนที่เรียนหรือที่ทำงานดังกล่าวด้วย³⁰

3.1.1.3 กระบวนการจัดเก็บข้อมูลในชั้นปล่อยตัว

ก่อนการปล่อยตัวจากเรือนจำ เจ้าหน้าที่ประจำเรือนจำจะดำเนินการจัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดไว้ เช่น มลรัฐAlabama กำหนดให้ก่อนดำเนินการปล่อยตัวเจ้าหน้าที่ของเรือนจำต้องกำหนดให้ผู้กระทำผิดแสดงถึงสถานที่ที่ผู้กระทำผิดจะไปอยู่หลังจากปล่อยตัวและชื่อและที่อยู่ของนายจ้าง(ถ้ามี)เพื่อที่เจ้าหน้าที่ดังกล่าวจะได้จัดเก็บข้อมูล และดำเนินการแจ้งข้อมูลดังกล่าวไปยังหน่วยงานอื่นๆและเจ้าหน้าที่อื่นๆที่เกี่ยวข้องต่อไป สำหรับผู้กระทำผิดที่ไม่ถูกคุมขังในเรือนจำ เช่น ผู้กระทำผิดที่ได้รับการprobation ไม่ว่าจะเป็นการปล่อยโดยมีเงื่อนไขหรือไม่มีเงื่อนไข โดยที่ไม่ถูกศาลพิพากษาให้จำคุก ก็จะเป็นหน้าที่ของศาลที่จะเป็นผู้จัดเก็บข้อมูลดังกล่าวและนำข้อมูลแจ้งไปยังหน่วยงานอื่นๆที่เกี่ยวข้อง โดยในการแจ้งข้อมูลไปยังหน่วยงานอื่นๆนั้น เจ้าหน้าที่ของเรือนจำหรือศาล ต้องให้ข้อมูลที่ตนมีอยู่ซึ่งจำเป็นในการระบุตัวและติดตามผู้กระทำผิด เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับที่อยู่และที่ทำงาน, ประวัติการกระทำความผิดทางเพศหรือผลการสอบสวนก่อนการกำหนดโทษ, ลายนิ้วมือและภาพถ่ายของผู้กระทำผิด³¹

3.1.1.4 กระบวนการลงทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศ

เมื่อผู้กระทำผิดได้รับการปล่อยตัวจากเรือนจำแล้ว ผู้กระทำผิดก็ต้องไปทำการลงทะเบียนกับ sheriff ในท้องถิ่นนั้นๆเป็นผู้มีหน้าที่รับลงทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศ ซึ่งในแต่ละมลรัฐจะกำหนดระยะเวลาที่ผู้กระทำผิดต้องลงทะเบียนไว้แตกต่างกัน เช่น มลรัฐAlabamaกำหนดให้ผู้กระทำผิดต้องลงทะเบียนภายใน 7 วันหลังจากการปล่อยเช่นนั้น³² ส่วนมลรัฐArizonaกำหนดให้ต้องลงทะเบียนภายใน 10 วันหลังจากการที่ศาลวินิจฉัยว่ากระทำผิดหรือภายใน 10 วันหลังจากเข้า

²⁸ The Indiana Code, title 11, section 11-8-8-7 (a)(2) (2007).

²⁹ The Code of Alabama 1975, title 15, section 15-20-25.1 (a),(b) (2007).

³⁰ The Code of Alabama 1975, title 15, section 15-20-25.1 (a) (2007).

³¹ The Code of Alabama 1975, title 15, section 15-20-21 (11), 15-20-22 (a)(1)(2)(3) (2007).

³² The Code of Alabama 1975, title 13A, section 13A-11-200 (b) (2007).

การรอกการลงโทษ (suspension of sentence)⁵¹ ขณะที่มลรัฐ Minnesota กำหนดให้ผู้ที่ไม่ลงทะเบียนหรือตั้งใจให้ข้อมูลเท็จมีความผิดระดับfelonyและอาจรับโทษจำคุกไม่เกิน5ปีหรือปรับไม่เกิน 10,000ดอลลาร์หรือทั้งจำทั้งปรับ⁵² โดยผู้ที่ฝ่าฝืนต้องถูกคุมขังโดย the commissioner of corrections เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า1ปี1วันและ ไม่เกิน5ปี⁵³ อย่างไรก็ตามผู้ผู้นั้นเคยฝ่าฝืนข้อกำหนดว่าด้วยการลงทะเบียนมาก่อนหน้านี้แล้ว ผู้นั้นต้องถูกคุมขังโดย commissioner of corrections ไม่น้อยกว่า2ปี และไม่เกิน5ปี⁵⁴ ซึ่งผู้ที่กระทำการฝ่าฝืนข้อกำหนดว่าด้วยการลงทะเบียนนี้จะไม่สิทธิได้รับ probation, parole, discharge, work release, conditional release, or supervised release⁵⁵ และถ้าหากผู้ที่กระทำการฝ่าฝืนเป็นผู้ที่มีระดับความเสี่ยงอยู่ในระดับที่สามซึ่งถือเป็นระดับความเสี่ยงสูงที่จะกระทำผิดซ้ำหากผู้นั้นรับโทษอันเนื่องจากการฝ่าฝืนครบถ้วนแล้วผู้นั้นจะต้องได้รับการปล่อยตัวโดยมีเงื่อนไขเป็นระยะเวลา10ปี⁵⁶ ในส่วนของมลรัฐ North Dakotaกำหนดให้ผู้ที่ไม่ได้ลงทะเบียนตามที่กฎหมายกำหนดมีความผิดระดับ class c felony ซึ่งศาลต้องพิพากษาให้จำคุกอย่างน้อย 90 วันและต้องอยู่ในกระบวนการคุมประพฤติ (probation) เป็นเวลา 1 ปี⁵⁷ นอกจากนี้ หากผู้นั้นกำลังอยู่ในกระบวนการพักการโทษ(parole)หรือกระบวนการคุมประพฤติ(probation)แล้วผู้นั้นฝ่าฝืนข้อกำหนดว่าด้วยการลงทะเบียนจะมีผลทำให้ศาลต้องสั่งยกเลิกการคุมประพฤติหรือกรรมการพักการลงโทษ(parole board)ต้องสั่งยกเลิกการพักการลงโทษ⁵⁸ ขณะที่มลรัฐ Washingtonกำหนดว่าในกรณีที่ผู้นั้นถูกพิพากษาว่ากระทำความผิดทางเพศในระดับร้ายแรง(felony)แล้วผู้นั้นไม่ลงทะเบียนถือว่ามีความผิดระดับ class C felony แต่ถ้าผู้นั้นถูกพิพากษาว่ากระทำความผิดทางเพศในระดับไม่ร้ายแรงแล้วผู้นั้นไม่ลงทะเบียนถือว่ามีความผิดระดับ gross misdemeanor⁵⁹

นอกจากนั้น ในบางมลรัฐยังมีการกำหนดมาตรการลงโทษเพิ่มเติมอีกด้วย เช่น มลรัฐ Minnesota กำหนดให้เจ้าหน้าที่ที่สามารถนำข้อมูลของผู้กระทำผิดที่ไม่แจ้งเกี่ยวกับการเปลี่ยนที่อยู่ซึ่งมีอายุ16ปีหรือมากกว่านั้น ไปเผยแพร่ให้ประชาชนได้รับทราบได้แม้ว่าผู้นั้นจะมีความเสี่ยงในระดับที่ไม่ต้องเปิดเผยก็ตาม⁶⁰ และหากผู้กระทำความผิดดังกล่าวกลับมาปฏิบัติตามกฎหมายนี้อีกครั้งผู้กระทำผิดก็สามารถขอให้เจ้าหน้าที่ปกปิดข้อมูลดังกล่าว⁶¹

⁵¹ The Louisiana Revised Statutes, title 15, section 15:542.1.4 (2008).

⁵² The Minnesota Statutes, chapter 243, section 243.166 Subdivision 5.(a) (2007).

⁵³ The Minnesota Statutes, chapter 243, section 243.166 Subdivision 5 (b) (2007).

⁵⁴ The Minnesota Statutes, chapter 243, section 243.166 Subdivision 5 (c) (2007).

⁵⁵ The Minnesota Statutes, chapter 243, section 243.166 Subdivision 5 (e) (2007).

⁵⁶ The Minnesota Statutes, chapter 243, section 243.166 Subdivision 5a. (2007).

⁵⁷ The North Dakota Century Code, title 12.1, section 12.1-32-15 subsection 9 (2007).

⁵⁸ The North Dakota Century Code, title 12.1, section 12.1-32-15 subsection 10 (2007).

⁵⁹ The Annotated Revised Code of Washington, title 9A, section 9A.44.130 (4)(b), (11)(a), (b) (2007).

⁶⁰ The Minnesota Statutes, chapter 243, section 243.166 Subdivision 7a. (a) (2007).

⁶¹ The Minnesota Statutes, chapter 243, section 243.166 Subdivision 7a.(b) (2007).

3.1.2 กระบวนการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดทางเพศ

มาตรการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดทางเพศเป็นมาตรการที่เกิดจากเหตุการณ์ที่เด็กหญิง Megan Kanka ถูกข่มขืน โดยผู้ที่เคยมีประวัติการกระทำความผิดมาก่อน ซึ่งทำให้เกิดความตื่นตัวขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกา จนรัฐบาลกลางต้องออกกฎหมายในเชิงกึ่งบังคับให้ทุกมลรัฐต้องออกกฎหมายว่าด้วยการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดทางเพศ ทั้งนี้ หลักเกณฑ์เกี่ยวกับมาตรการเปิดเผยข้อมูลของผู้กระทำความผิดทางเพศมีดังนี้

3.1.2.1 ความผิดที่อยู่ในบังคับที่ต้องเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดทางเพศ

โดยทั่วไป มลรัฐต่างๆ เช่น Alabama⁶², Massachusetts⁶³, Nevada⁶⁴, New Jersey⁶⁵, New York⁶⁶, Pennsylvania⁶⁷, Texas⁶⁸ มิได้เปิดเผยเฉพาะความผิดทางเพศที่กระทำต่อเนื้อตัวร่างกายเท่านั้น หากแต่ยังรวมถึงความผิดอีก 2 ลักษณะที่เหลือ ซึ่ง ได้แก่ ความผิดที่เกี่ยวข้องกับเรื่องทางเพศและความผิดฐานลักพาตัวอีกด้วย

การบังคับใช้กฎหมายในส่วนของการเปิดเผยข้อมูลนี้มีลักษณะเช่นเดียวกับในส่วนของการลงทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ กล่าวคือ โดยทั่วไป มลรัฐต่างๆ จะใช้บังคับกับการกระทำความผิดที่กระทำก่อนกฎหมายดังกล่าวใช้บังคับด้วย

3.1.2.2 บุคคลที่อยู่ในบังคับที่ต้องถูกเปิดเผยข้อมูล

ในส่วนของบุคคลที่อยู่ในบังคับที่ต้องเปิดเผยข้อมูลนั้นก็ยังมีลักษณะเช่นเดียวกับในเรื่องของการลงทะเบียนที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น กล่าวคือ นอกจากบังคับใช้กับผู้กระทำความผิดทางเพศที่เป็นพลเมืองของมลรัฐดังกล่าวแล้วยังบังคับใช้กับผู้กระทำความผิดทางเพศที่ไม่ใช่พลเมืองของมลรัฐดังกล่าวแต่เข้ามาศึกษาหรือทำงานหรือย้ายเข้ามาในมลรัฐดังกล่าว

⁶² The Code of Alabama 1975, title 15, section 15-20-21 (4), 15-20-25 (2007).

⁶³ The General Laws of Massachusetts, part 1, title 2, chapter 6, section 178C, 178I, 178J (2007)

⁶⁴ The Nevada Revised Statutes, title 14, chapter 179D, section 179D.035, 179D.210, 179D.410, 179D.730, 179D.770, title 5, chapter 62F, section 62F.260 (2007).

⁶⁵ The New Jersey Annotated Statutes, title 2C, subtitle 1, chapter 7, section 2C:7-2 b., 2C:7-6, 2C:7-7, 2C:7-8 (2007).

⁶⁶ The New York Consolidated laws, Correction Law, Article 6-C, section 168-a 2,3,168-p,168-q (2007).

⁶⁷ The Pennsylvania Consolidated Statutes, title 42, part 8, chapter 97, subchapter H., section 9795.1, 9798, 9798.1 (2007).

⁶⁸ The Texas Code of Criminal Procedure, chapter 62, article 62.001 (5),(6) (effective September 1, 2007) , 62.005 (2007).

3.1.2.3 ผู้มีหน้าที่เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศ

โดยปกติผู้ที่มีหน้าที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดคือเจ้าหน้าที่ตำรวจ (the Chief of Police) แต่ถ้าเป็นท้องที่ที่ไม่อยู่ในเขตอำนาจของเจ้าหน้าที่ตำรวจ (the Chief of Police) ก็เป็นหน้าที่ของ sheriff ในแต่ละ county ที่จะดำเนินการเปิดเผยข้อมูล⁶⁹ นอกจากนี้ ในบางท้องที่ เช่น Guam ได้กำหนดให้ศาลเป็นผู้มีหน้าที่เปิดเผยข้อมูล⁷⁰ อนึ่ง บางมลรัฐมีการกำหนดให้ผู้กระทำผิดทางเพศต้องเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำความผิดของตนให้องค์กรที่ต้องทำงานเกี่ยวกับเด็กซึ่งคนประสงค์จะเข้าไปเป็นอาสาสมัครให้ได้รับทราบ⁷¹

ทั้งนี้ เจ้าหน้าที่ที่ดำเนินการเปิดเผยข้อมูลนั้น บางมลรัฐจะให้เจ้าหน้าที่ส่วนกลางของมลรัฐนั้นๆเปิดเผยข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต ส่วนเจ้าหน้าที่ระดับท้องถิ่นจะเปิดเผยโดยวิธีอื่นที่ไม่ใช่ทางอินเทอร์เน็ต เช่น มลรัฐ Arizona⁷², Pennsylvania⁷³ กำหนดให้เจ้าหน้าที่ประจำท้องถิ่นแจกใบปลิวแก่เพื่อนบ้าน หรือมลรัฐ New Hampshire⁷⁴, New Mexico⁷⁵ กำหนดให้เจ้าหน้าที่ประจำท้องถิ่นให้ข้อมูลแก่ประชาชนที่มีคำขอ ในขณะที่จะมอบหมายหน้าที่หรือให้อำนาจในการเปิดเผยข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตแก่เจ้าหน้าที่ส่วนกลางของมลรัฐนั้นๆ

3.1.2.4 ผู้ที่มีสิทธิได้รับข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศ

ผู้ที่มีสิทธิได้รับทราบข้อมูลดังกล่าวได้แก่เจ้าหน้าที่อื่นๆในกระบวนการยุติธรรมทั้งใน county เดียวกันและในท้องที่อื่นๆ เพื่อใช้ในการบังคับใช้กฎหมาย นอกจากนี้ กฎหมายของมลรัฐต่างๆยังได้ให้สิทธิที่จะได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศแก่เหยื่อของการกระทำผิด, องค์กรในชุมชน เช่น สถานศึกษา, สถานรับเลี้ยงเด็ก หรือแม้กระทั่งประชาชนทั่วไป โดยในส่วนของรายละเอียดของวิธีการเปิดเผยข้อมูลให้แก่บุคคลเหล่านี้จะได้กล่าวในหัวข้อถัดไป

3.1.2.5 วิธีการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศ

การเปิดเผยข้อมูลนั้นมีการเปิดเผยแก่บุคคลหลายกลุ่มด้วยกัน โดยอาจแบ่งออกเป็น

⁶⁹ The Code of Alabama 1975, title 15, section 15-20-25 (a)(1)-(3) (2007).

⁷⁰ The Guam Code, title 9, chapter 89, section 89.10 (2007).

⁷¹ The Mississippi Code of 1972, title 45, section 45-33-32 (1) (2007).

⁷² The Arizona Revised Statutes, title 13, section 13-3826 E. 1. (a) (2007), 13-3827 A. (2008).

⁷³ The Pennsylvania Consolidated Statutes, title 42, part 8, chapter 97, subchapter H., section 9798 (a),(b),(c) , 9798.1 (b) (2007).

⁷⁴ The New Hampshire Revised Statutes, title LXII, chapter 651-B, section 651-B:7 IV (a) (2007).

⁷⁵ The New Mexico Statutes Annotated 1978, chapter 29, section 29-11A-5.1 B. , E. (2007).

3.1.2.5.1 การให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศแก่เหยื่อที่ถูกกระทำ

ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของผู้กระทำผิดเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการกระทำผิดมากที่สุด และในบางครั้งพบว่าหลังจากพ้นโทษแล้วผู้กระทำผิดยังได้หวนกลับมาคุกคามหรือก่อเหตุกับเหยื่อรายเดิมอีก ฉะนั้น จึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องให้เหยื่อได้รับทราบความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศซึ่งได้กระทำความผิดต่อตนเอง เพื่อเป็นการป้องกันตนเองหลังจากที่ผู้กระทำผิดซึ่งกระทำผิดต่อตนเองได้รับการปล่อยตัวแล้ว ด้วยเหตุนี้มีรัฐทั้งหลายจึงมีการกำหนดให้แจ้งข้อมูลและความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศให้เหยื่อได้รับทราบ ทั้งนี้ มลรัฐต่างๆจะวางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศให้เหยื่อได้รับทราบไว้ต่างกัน ดังนี้

ในการแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศให้เหยื่อได้รับทราบนั้น เจ้าหน้าที่จะดำเนินการแจ้งเมื่อผู้กระทำผิดได้รับการปล่อยตัว,เมื่อผู้กระทำผิดลงทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศ และเมื่อข้อมูลในทะเบียนเปลี่ยนแปลงไป เช่น ผู้กระทำผิดทางเพศเปลี่ยนที่อยู่ ซึ่งจากการพิจารณา รูปแบบของการแจ้งข้อมูลและความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศให้เหยื่อได้รับทราบ สามารถแบ่งได้เป็น 2 รูปแบบ คือ

1. การบังคับให้เจ้าหน้าที่ต้องแจ้งเหยื่อ โดยที่เหยื่อไม่จำเป็นต้องมีคำขอ เช่น มลรัฐ Pennsylvania กำหนดให้เจ้าหน้าที่ตำรวจประจำท้องที่ที่เหยื่ออยู่ต้องแจ้งเหยื่อเป็นลายลักษณ์อักษร เมื่อผู้กระทำผิดลงทะเบียนเป็นครั้งแรกและเมื่อผู้กระทำผิดแจ้งเปลี่ยนที่อยู่ โดยต้องแจ้งภายใน 72 ชั่วโมงหลังจากที่ผู้กระทำผิดลงทะเบียนครั้งแรกหรือแจ้งเปลี่ยนที่อยู่⁷⁶ อย่างไรก็ตามการแจ้งลักษณะนี้ใช้กับผู้กระทำผิดที่ศาลตัดสินว่าเป็น sexually violent predator ตามมาตรา 9795.4: เท่านั้น แต่หากไม่เข้ากรณีดังกล่าว การที่เหยื่อจะมีสิทธิได้รับแจ้งหรือไม่ให้พิจารณาตามกฎหมายว่าด้วยเหยื่ออาชญากรรม(the Crime Victims Act)⁷⁷

2. การให้เจ้าหน้าที่ต้องแจ้งเหยื่อเมื่อเหยื่อมีคำขอ ซึ่งมลรัฐที่ใช้รูปแบบนี้ ได้แก่ มลรัฐ Wisconsin⁷⁸, Vermont⁷⁹

ทั้งนี้ โดยหลักแล้วเจ้าหน้าที่จะเป็นผู้ดำเนินการแจ้งข้อมูลไปยังเหยื่อเมื่อผู้กระทำผิดได้รับการปล่อยตัว,เมื่อผู้กระทำผิดลงทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศหรือเมื่อเกิดความเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับข้อมูลในทะเบียน อย่างไรก็ตาม บางมลรัฐยังมีการอำนวยความสะดวกให้แก่เหยื่อยิ่งขึ้น โดยการให้เหยื่อสามารถโทรศัพท์เพื่อสอบถามความเคลื่อนไหวของผู้กระทำผิดทางเพศ เช่น มลรัฐ Oregon มีการจัดให้เหยื่อสามารถโทรศัพท์สอบถามเกี่ยวกับการถูกคุมขัง,การปล่อยตัว,การพักการลงโทษ และข้อมูลอื่นๆที่สามารถเปิดเผยได้ตามมาตรา 181.592(2),(3) ORS⁸⁰ ซึ่งได้แก่ ชื่อและวันเกิด,

⁷⁶ The Pennsylvania Consolidated Statutes , title 42, part 8, chapter 97, subchapter H., section 9797 (a)(1) (2007).

⁷⁷ The Pennsylvania Consolidated Statutes, title 42, part 8, chapter 97, subchapter H., section 9797 (b) (2007).

⁷⁸ The Wisconsin Annotated Statutes, Corrections, chapter 301, section 301.46 (3)(b) (2007).

⁷⁹ The Vermont Statutes, title 13, part 2, chapter 167, subchapter 3, section 5410 (2007).

⁸⁰ The Oregon Revised Statutes, title 18, chapter 181, section 181.601 (2) (2007).

รูปพรรณสัณฐานและภาพถ่าย, ชื่อเมืองและ zip code ของเมืองที่ผู้กระทำผิดอยู่, ชื่อและหมายเลขโทรศัพท์ของหน่วยงานที่มีหน้าที่สอดคล้องกับผู้กระทำผิดดังกล่าวและชื่อสถานศึกษาที่ผู้กระทำผิดศึกษาอยู่หรือทำงาน

3.1.2.5.2 การให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศแก่บุคคลอื่นที่มีชื่อเสียง

ในการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศให้ประชาชนได้รับทราบนั้น โดยหลักจะแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ คือ

- การที่เจ้าหน้าที่เป็นผู้ดำเนินการแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศแก่ประชาชนเอง หรือที่เรียกว่า Active Notification ซึ่งการเปิดเผยข้อมูลในลักษณะนี้เป็นกรณีที่เจ้าหน้าที่เป็นผู้ริเริ่มดำเนินการแจ้งข้อมูลให้ประชาชนทราบ โดยที่ประชาชนไม่จำเป็นต้องมีคำขอให้เจ้าหน้าที่เปิดเผยข้อมูลดังกล่าว
- การที่ประชาชนต้องมีคำขอให้เจ้าหน้าที่เปิดเผยข้อมูลดังกล่าวหรือที่เรียกว่า Passive Notification โดยการเปิดเผยข้อมูลในลักษณะนี้เป็นกรณีที่เจ้าหน้าที่ไม่ได้เป็นผู้ริเริ่มที่จะแจ้งข้อมูลให้ประชาชนทราบเอง หากแต่เป็นเรื่องที่ประชาชนต้องมีคำขอให้เจ้าหน้าที่เปิดเผยข้อมูลดังกล่าว

3.1.2.5.2.1 กรณีที่เจ้าหน้าที่เป็นผู้ดำเนินการแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศแก่ประชาชนเอง (Active Notification)

ในการที่เจ้าหน้าที่จะดำเนินการแจ้งข้อมูลแก่ประชาชนนั้น โดยหลักแล้วสามารถจำแนกรูปแบบของการแจ้งข้อมูลเป็นดังนี้

3.1.2.5.2.1.1 การแจ้งข้อมูลแก่ประชาชนโดยใช้ระบบกำหนดระดับความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำ

มลรัฐที่ใช้การแจ้งข้อมูลแก่ประชาชนโดยระบบนี้ จะมีการประเมินความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำของผู้กระทำผิดทางเพศ ในกรณีที่ผู้กระทำผิดดังกล่าวได้รับการประเมินว่ามีความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำต่ำ เจ้าหน้าที่ต้องแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศรายนั้นให้เจ้าหน้าที่อื่นๆที่เกี่ยวข้องทราบเท่านั้น แต่ถ้าหากผู้กระทำผิดมีความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำสูงขึ้น เจ้าหน้าที่ก็ต้องแจ้งบุคคลเป็นวงกว้างยิ่งขึ้นไปด้วย

ทั้งนี้ แต่ละมลรัฐจะกำหนดบุคคลที่จะเป็นผู้ประเมินความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำไว้แตกต่างกัน ดังนี้

1. พนักงานอัยการเป็นผู้ประเมินความเสี่ยง เช่น มลรัฐNew Jerseyกำหนดให้county prosecutorของท้องที่ที่พิพากษาคดีและของท้องที่ที่ผู้กระทำผิดจะไปอยู่พร้อมด้วยเจ้าหน้าที่อื่นที่ county prosecutorดังกล่าวเห็นว่าเหมาะสม เป็นผู้ประเมินความเสี่ยง⁸¹

2. คณะกรรมการเป็นผู้ประเมินความเสี่ยง เช่น มลรัฐNebraskaกำหนดให้ The Nebraska State Patrolเป็นผู้ประเมินความเสี่ยง⁸²หรือมลรัฐRhode Islandกำหนดให้The Sex Offender Board of Reviewเป็นผู้ประเมินความเสี่ยง⁸³

3. ใช้กฎหมายกำหนดระดับความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำ เช่น Guam ซึ่งจะใช้วิธีให้ผู้บัญญัติกฎหมายทำการบัญญัติว่าการกระทำผิดที่ผู้กระทำผิดกระทำถือว่ามีความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำในระดับใด โดยมลรัฐที่ใช้ระบบนี้จะมีการกำหนดเกี่ยวกับระดับความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำไว้ดังนี้

- ผู้กระทำความผิดที่ถือว่ามีความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำในระดับที่ 1 คือผู้ที่กระทำความผิดที่เรียกว่า sexually violent offense ซึ่งได้แก่ความผิดดังต่อไปนี้ : (1) ความผิดฐาน criminal sexual conduct ซึ่งเกี่ยวข้องกับการร่วมประเวณี(sexual penetration) หรือการสัมผัสร่างกายของผู้อื่นในทางเพศ (sexual contact) โดยผู้กระทำทำให้เหยื่อบาดเจ็บและการกระทำมีลักษณะต่อไปนี้ (A) มีการทำร้ายหรือขู่ว่าจะทำร้ายในการกระทำผิดดังกล่าว หรือ (B) ผู้กระทำทรานหรือมีเหตุควรทรานว่าเหยื่อมีความบกพร่องทางจิตหรือช่วยเหลือตนเองไม่ได้; (2) ความผิดฐาน criminal sexual conduct ซึ่งเกี่ยวข้องกับการร่วมประเวณีหรือการสัมผัสร่างกายของผู้อื่นในทางเพศ โดยมีผู้ร่วมกระทำด้วยหนึ่งคนหรือมากกว่านั้นและการกระทำมีลักษณะต่อไปนี้ (A) มีการทำร้ายหรือขู่ว่าจะทำร้ายในการกระทำผิดดังกล่าว หรือ (B) ผู้กระทำทรานหรือมีเหตุควรทรานว่าเหยื่อมีความบกพร่องทางจิตหรือช่วยเหลือตนเองไม่ได้; (3) ความผิดฐาน criminal sexual conduct ซึ่งเกี่ยวข้องกับการร่วมประเวณีหรือการสัมผัสร่างกายของผู้อื่นในทางเพศ ที่ได้กระทำโดยมีอาวุธหรือวัตถุอื่นที่ใช้ในลักษณะที่ทำให้เหยื่อเข้าใจว่าเป็นอาวุธ; (4) ความผิดฐาน criminal sexual conduct ซึ่งเกี่ยวข้องกับการล่วงละเมิดทางเพศหรือการติดต่อกันในทางเพศ ที่ได้กระทำภายใต้สถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดร้ายแรงอื่นๆ; (5) ความผิดฐาน criminal sexual conduct ซึ่งกระทำต่อเหยื่อที่มีอายุต่ำกว่า 14 ปี

- ผู้กระทำความผิดที่ถือว่ามีความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำในระดับที่ 2 คือผู้กระทำความผิดที่ไม่อยู่ในระดับที่ 1 และซึ่งกระทำความผิดดังต่อไปนี้ : (1) ความผิดฐาน criminal sexual conduct ซึ่งกระทำต่อเหยื่อสองคนหรือมากกว่านั้น; (2) ความผิดฐาน criminal sexual conduct ซึ่งกระทำต่างหากจากกันสองครั้งหรือมากกว่านั้น; (3) ความผิดฐาน criminal offense against a victim who is

⁸¹ The New Jersey Annotated Statutes, title 2C, subtitle 1, chapter 7, section 2C:7-8 d (1) (2007).

⁸² The Nebraska Revised Statutes, chapter 29, section 29-4013 (2)(e) (2007).

⁸³ The General Laws of Rhode Island, title 11, section 11-37.1-6 (2)(i) (2007).

a minor ซึ่งกระทำต่อเด็กสองคนหรือมากกว่านั้น;(4) ความผิดฐาน criminal offenses against a victim who is a minorซึ่งกระทำต่างหากจากกันสองครั้งหรือมากกว่านั้น หรือ; (5) ความผิดฐาน criminal sexual conduct ซึ่งกระทำต่างหากจากกันหนึ่งครั้งหรือมากกว่านั้น และความผิดฐาน criminal offense against a victim who is a minor ซึ่งกระทำต่างหากจากกันหนึ่งครั้งหรือมากกว่านั้น

- ผู้กระทำความผิดที่ถือว่ามีความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำในระดับที่3คือผู้กระทำความผิดที่ไม่อยู่ในระดับ1หรือ2และซึ่งกระทำความผิดดังต่อไปนี้ : (1)ความผิดฐาน criminal sexual conduct หรือ (2)ความผิดฐาน criminal offense against a victim who is a minor.⁸⁴

อนึ่ง ในการพิจารณาความเสี่ยงนั้นบางมลรัฐ เช่น Montanaกระทำในขณะที่ศาลกำหนดโทษอย่างไรก็ดีหากในเวลาศาลกำหนดโทษศาลไม่ได้กำหนดระดับความเสี่ยงไว้ ก็ให้เป็นหน้าที่ของกรมราชทัณฑ์ที่จะเป็นผู้กำหนดเมื่อมีการปล่อยตัวผู้กระทำความผิดดังกล่าว⁸⁵ นอกจากนี้ บางมลรัฐ เช่น New Yorkกระทำภายใน60วันก่อนการปล่อยตัวผู้กระทำความผิด⁸⁶

ทั้งนี้ ในกรณีที่ใช้เจ้าหน้าที่ เช่น พนักงานอัยการ,คณะกรรมการในการประเมินความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำนั้น เจ้าหน้าที่ดังกล่าวต้องพิจารณาปัจจัยดังต่อไปนี้⁸⁷

- 1.เงื่อนไขของการปล่อยตัวที่ลดความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำ
2. สภาพร่างกายที่ลดความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำ เช่น ความเจ็บป่วยเรื้อรัง
- 3.ประวัติการกระทำผิดที่แสดงถึงความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำ เช่น
  - การกระทำของผู้กระทำความผิดมีลักษณะกระทำผิดซ้ำและไม่สามารถควบคุมตนเอง

ได้หรือไม่

- ผู้กระทำความผิดรับโทษขั้นสูงสุดหรือไม่
- ผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดทางเพศต่อเด็กหรือไม่

4. ประวัติการกระทำผิดนอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในข้อ 3 เช่น

- ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำความผิดและเหยื่อ
- ความผิดที่กระทำมีการใช้อาวุธหรือก่อให้เกิดการบาดเจ็บอย่างร้ายแรง

หรือไม่

- จำนวนความผิดที่เคยกระทำ,วันที่และลักษณะความผิดที่เคยกระทำ

5. ข้อมูลเกี่ยวกับการตรวจทางจิตแสดงให้เห็นถึงความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำหรือไม่

6. การตอบสนองต่อการรักษา

⁸⁴ The Guam Code, title 9, chapter 89, section 89.02 (2007).

⁸⁵ The Montana Code, title 46, section 46-23-509 (3)(b),(5) (2007).

⁸⁶ The New York Consolidated Laws, Correction Law, article 6-C, section 168-1 6. (2007).

⁸⁷ The New Jersey Annotated Statutes, title 2C, subtitle 1, chapter 7, section 2C:7-8 b (1)-(8) (2007).

7. พฤติกรรมล่าสุคของผู้กระทำผิด ซึ่งได้แก่พฤติกรรมขณะถูกคุมขังรวมทั้ง พฤติกรรมหลังจากรับโทษแล้ว และ

8. การแสดงเจตนาที่จะกระทำผิดอีก

อนึ่ง เจ้าหน้าที่ซึ่งมีหน้าที่ประเมินความเสี่ยงจะต้องประเมินความเสี่ยงของผู้กระทำผิดเป็น ระดับความเสี่ยงอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

- ความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำต่ำ
- ความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำปานกลาง
- ความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำสูง

ทั้งนี้ โดยหลักในการที่เจ้าหน้าที่จะดำเนินการแจ้งข้อมูลแก่ประชาชน จะต้องเป็นไปตาม ระดับความเสี่ยง ดังนี้

1. ความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำต่ำ

ในกรณีที่ความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำต่ำ ต้องมีการแจ้งเจ้าหน้าที่ที่มีแนวโน้มเจอ ผู้กระทำผิด

2. ความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำปานกลาง

ในกรณีที่ความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำปานกลาง นอกจากต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ตามข้อ1 แล้วยังต้องแจ้งองค์กรในชุมชนเช่น โรงเรียน, องค์กรทางศาสนาและองค์กรเกี่ยวกับเยาวชน

3. ความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำสูง

ในกรณีที่ความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำสูง นอกจากต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ตามข้อ1และ องค์กรตามข้อ2แล้วยังต้องแจ้งประชาชน

โดยมลรัฐที่มีการกำหนดในลักษณะเช่นนี้ ได้แก่ New Jersey⁸⁸, Nebraska⁸⁹, Rhode Island⁹⁰

ทั้งนี้ การกำหนดบุคคลที่จะได้รับข้อมูลตามระดับความเสี่ยงตามที่กล่าวมานั้น ใช้เฉพาะ กรณีที่เจ้าหน้าที่แจ้งข้อมูลโดยวิธีใดๆที่ไม่ใช่ทางอินเทอร์เน็ต โดยถ้าหากเป็นการแจ้งข้อมูลทาง อินเทอร์เน็ตนั้นแม้ผู้กระทำผิดจะเป็นผู้มีความเสี่ยงระดับปานกลางก็ต้องถูกเปิดเผยข้อมูลแก่ ประชาชน เช่น มลรัฐNew Jerseyกำหนดให้เปิดเผยข้อมูลของผู้กระทำผิดที่มีความเสี่ยงปานกลาง และศาลมีคำสั่งให้เปิดเผยข้อมูลของผู้นั้น⁹¹

⁸⁸ The New Jersey Annotated Statutes, title 2C, subtitle 1, chapter 7, section 2C:7-8 c (2007).

⁸⁹ The Nebraska Revised Statutes, chapter 29, section 29-4013 (2)(c) (2007).

⁹⁰ The General Laws of Rhode Island, title 11, section 11-37.1-12 (b) (1),(2),(3) (2007).

⁹¹ The New Jersey Annotated Statutes, title 2C, subtitle 1, chapter 7, section 2C:7-13 c (2007).

อนึ่ง ในบางกรณีการกำหนดระดับความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำไม่ใช่เป็นการกำหนดเพื่อให้ทราบว่าคุณคดีที่ควรได้รับแจ้งข้อมูล หากแต่เป็นการกำหนดเพื่อให้ทราบถึงวิธีการเปิดเผยข้อมูล เช่น มลรัฐ Delaware กำหนดว่าการเปิดเผยข้อมูลของผู้กระทำผิดที่มีความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำในระดับที่สองต้องกระทำโดยการให้ติดต่อขอข้อมูล ณ หน่วยงานที่กำหนดและอาจให้เจ้าหน้าที่ทำการแจ้งข้อมูลให้ประชาชนได้รับทราบ ส่วนผู้กระทำผิดที่มีความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำระดับที่สาม การเปิดเผยข้อมูลต้องกระทำโดยการให้ติดต่อขอข้อมูล ณ หน่วยงานที่กำหนดและการให้เจ้าหน้าที่ทำการแจ้งข้อมูลให้ประชาชนได้รับทราบ⁹²

3.1.2.5.2.1.2 การแจ้งข้อมูลแก่ประชาชนโดยไม่ใช้ระบบกำหนดระดับความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำ

มลรัฐที่ใช้ระบบนี้จะไม่มีการกำหนดระดับความเสี่ยงเพื่อให้ทราบว่าคุณคดีที่สมควรได้รับแจ้งข้อมูล แต่จะมีการกำหนดว่าผู้กระทำผิดใดบ้างที่ควรถูกเปิดเผยข้อมูล ซึ่งกำหนดโดยการบัญญัติว่าผู้กระทำความผิดในฐานะความผิดที่กำหนดหรือผู้กระทำผิดที่มีลักษณะตามที่กำหนดนั้นต้องถูกเปิดเผยข้อมูล เช่น มลรัฐ Colorado กำหนดให้เจ้าหน้าที่ต้องนำข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดที่มีลักษณะดังต่อไปนี้ลงในอินเทอร์เน็ต⁹³

1. ผู้กระทำผิดที่มีลักษณะเป็น sexually violent predator (คำว่า sexually violent predator ในที่นี้หมายถึงผู้ที่กระทำความผิดทางเพศซึ่งกระทำต่อบุคคลที่ไม่รู้จักกันและได้รับการประเมินความเสี่ยงที่จะกระทำความผิดซ้ำว่ามีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดทางเพศขึ้นอีก)

2. ผู้กระทำผิดที่ถูกศาลในมลรัฐอื่นวินิจฉัยว่าเป็น sexually violent predator

3. ผู้ที่ถูกกำหนดให้ลงทะเบียนตามมาตรา 16-22-103 และซึ่งถูกพิพากษาว่ากระทำความผิดต่อไปนี้ตั้งแต่สองครั้งขึ้นไป

3.1 ความผิดทางเพศ (unlawful sexual behavior) ซึ่งเป็นความผิดระดับ Felony หรือ

3.2 ความผิดทางเพศที่มีลักษณะเป็น crime of violence ดังที่ได้นิยามไว้ในมาตรา 18-1.3-406, C.R.S. (ความผิดทางเพศที่มีลักษณะเป็น crime of violence ในที่นี้หมายถึงความผิดทางเพศที่กระทำโดยใช้อาวุธร้ายแรงหรือทำให้เหยื่อได้รับบาดเจ็บร้ายแรงหรือถึงแก่ความตาย) และ

4. เขา/เธอที่ถูกกำหนดให้ลงทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศตามมาตรา 16-22-103 C.R.S. เพราะเหตุที่ผู้นั้นถูกพิพากษาอย่างผู้ใหญ่ว่ากระทำความผิดทางเพศระดับ Felony และผู้นั้นไม่ได้ลงทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศตามมาตรา 16-22-108 C.R.S. กำหนด

อนึ่ง นอกจากการแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดทางเพศตามที่กล่าวมาแล้ว ในบางมลรัฐ ยังให้มีการแจ้งข้อมูลของผู้ที่ไม่ลงทะเบียนอีกด้วย เช่น มลรัฐ Idaho กำหนดว่าเจ้าหน้าที่ต้องเปิดเผย

⁹² The Delaware Code, title 11, part 2, chapter 41, subchapter 3, section 4121 (i) (1), (2) (2007).

⁹³ The Colorado Revised Statutes, title 16, section 16-22-111 (1)(a)-(d) (2007).

รายชื่อผู้กระทำผิดทางเพศสำหรับผู้กระทำผิดทางเพศที่ไม่ลงทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศหรือไม่ลงทะเบียนประจำปีหรือไม่ยืนยันที่อยู่⁹⁴

ในส่วนของข้อมูลที่เจ้าหน้าที่จะดำเนินการเปิดเผย ได้แก่⁹⁵

1. ชื่อของผู้กระทำผิดตามบัตรประชาชนและชื่ออื่นๆที่ผู้กระทำผิดใช้
2. วันเกิด
3. รูปพรรณสัณฐาน
4. ภาพถ่าย
5. ที่อยู่
6. วันที่พิพากษาและพิพากษาว่าอย่างไร
7. ชื่อและหมายเลขโทรศัพท์ของเจ้าหน้าที่ของกรมราชทัณฑ์ที่มีหน้าที่สอดส่องผู้กระทำผิด(ในกรณีที่ผู้กระทำผิดอยู่ภายใต้การสอดส่องของกรมราชทัณฑ์)
8. ผู้กระทำผิดรับการรักษาตามที่กรมราชทัณฑ์แนะนำหรือไม่
9. ผู้กระทำผิดมีหมายจับที่ยังไม่สิ้นผลบังคับหรือไม่
10. เหตุผลที่ให้ประชาชนรับทราบข้อมูลของผู้กระทำผิดดังกล่าว

3.1.2.5.2.2 การให้ประชาชนขอข้อมูล

นอกจากมลรัฐต่างๆจะมีการให้เจ้าหน้าที่แจ้งข้อมูลแล้วยังมีการจัดให้ประชาชนสามารถติดต่อขอข้อมูล ณ หน่วยงานที่มีหน้าที่ให้ข้อมูลอีกด้วย โดยต้องมีการทำคำขอเป็นลายลักษณ์อักษร และต้องมีการให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเหตุผลที่ขอข้อมูลดังกล่าว โดยเจ้าหน้าที่จะทำการจัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับคำขอดังกล่าวไว้⁹⁶

ทั้งนี้ การให้ประชาชนขอข้อมูลแบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ

3.1.2.5.2.2.1.1 การขอข้อมูลของผู้ใดผู้หนึ่งที่ผู้ขอมีข้อสงสัยในพฤติกรรม เช่น มลรัฐ Massachusetts ให้สิทธิประชาชนที่จะสอบถามเกี่ยวกับบุคคลที่ตนทราบชื่อว่าเป็นผู้ลงทะเบียนหรือไม่⁹⁷ โดยต้องกรอกแบบฟอร์มคำขอ โดยในแบบฟอร์มต้องกรอกข้อมูลต่อไปนี้: ชื่อและที่อยู่ของผู้ขอ, ชื่อของผู้ที่ตนต้องการทราบข้อมูล, เหตุผลของการขอและวันที่และเวลาที่ขอ⁹⁸ นอกจากนี้ บางมลรัฐยังได้จัดให้ประชาชนสามารถโทรศัพท์เพื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำ

⁹⁴The Idaho Statutes, title 18, section 18-8324 (3) (a) - (c) (2007).

⁹⁵The Vermont Statutes, title 13, part 2, chapter 167, subchapter 3, section 5411a (b)(1)-(10) (2007).

⁹⁶The Maryland Criminal Procedure Code, title 11, subtitle 7, section 11-716 (2007).

⁹⁷The General Laws of Massachusetts, part 1, title 2, chapter 6, section 178J (b)(1) (2007).

⁹⁸The General Laws of Massachusetts, part 1, title 2, chapter 6, section 178J (a)(4) (2007).

ผิดทางเพศได้อีกด้วย เช่น มลรัฐNew York ให้สิทธิแก่ประชาชนที่จะโทรศัพท์ไปสอบถามได้ว่าบุคคลที่ตนทราบชื่อเป็นผู้ถูกกำหนดให้ลงทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศหรือไม่ซึ่งผู้ที่โทรไปสอบถามต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับที่อยู่, หมายเลขใบอนุญาตหรือวันเกิดพร้อมกับข้อมูลอื่นๆเพิ่มเติมซึ่งได้แก่หมายเลขประกันสังคม, สีม, สีตา, ความสูง, น้ำหนัก, คำหีบวินร่างกาย โดยไม่มีการคิดค่าใช้จ่ายในการใช้บริการดังกล่าว⁹⁹ ทั้งนี้ เมื่อประชาชน โทรศัพท์เข้าไปจะมีการบันทึกเลขหมายดังกล่าวไว้ นอกจากนั้น ประชาชนที่โทรศัพท์เข้าไปยังต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองแก่โอเปอร์เรเตอร์ซึ่งรวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับที่อยู่ ซึ่งจะมีการบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร โดยประชาชนที่สามารถใช้บริการนี้ได้ต้องมีอายุตั้งแต่ 18 ปี¹⁰⁰ นอกจากนั้นยังให้สิทธิแก่องค์กรเกี่ยวกับเยาวชนที่จะสามารถใช้บริการ โทรศัพท์ดังกล่าวเช่นกัน โดยองค์กรเหล่านี้จะมีสิทธิสอบถามเกี่ยวกับผู้กระทำผิดได้ถึง 20 คนต่อการ โทรศัพท์เพื่อใช้บริการแต่ละครั้ง¹⁰¹ ซึ่งมากกว่าสิทธิที่ให้แก่ประชาชนทั่วไป โดยองค์กรที่ต้องการได้รับสิทธินี้จะต้องทำการลงทะเบียนเพื่อขอรับบริการซึ่งเจ้าหน้าที่จะออกใบอนุญาตให้ใช้บริการซึ่งมีอายุการใช้งาน 2 ปี ทั้งนี้ องค์กรดังกล่าวไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการออกใบอนุญาตแต่ประการใด¹⁰²

อนึ่ง ในการที่เจ้าหน้าที่จะเปิดเผยข้อมูลของผู้กระทำผิดทางเพศนั้น บางมลรัฐนำเรื่องความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำมาใช้ในการกำหนดว่าผู้กระทำผิดรายใดบ้างที่ต้องถูกเปิดเผยข้อมูล เช่น มลรัฐMassachusetts กำหนดว่าจะเปิดเผยข้อมูลของผู้กระทำผิดทางเพศที่ถูกคณะกรรมการที่ทำหน้าที่ประเมินความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำ ตัดสินว่ามีความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำระดับ 2 หรือ 3¹⁰³

3.1.2.5.2.2.1.2 การขอข้อมูลของผู้ที่ตนไม่สงสัยในพฤติกรรม ซึ่งพบได้ในบางมลรัฐ โดยมลรัฐที่ใช้ระบบนี้จะมีการให้สิทธิแก่ประชาชนที่จะขอรายชื่อผู้กระทำผิดทั้งหมดที่อยู่ภายใน county ของตน เช่น มลรัฐMassachusetts ให้สิทธิประชาชนที่จะสอบถามว่ามีผู้กระทำผิดทางเพศอาศัย, ทำงานหรือเรียน ณ สถานที่ใดสถานที่หนึ่ง โดยเฉพาะเจาะจงหรือไม่¹⁰⁴ และรวมทั้งให้สิทธิที่จะสอบถามว่าผู้กระทำผิดทางเพศอาศัย, ทำงานหรือเรียน ณ ถนนสายใดสายหนึ่ง โดยเฉพาะเจาะจงหรือไม่¹⁰⁵ โดยจะเปิดเผยเฉพาะข้อมูลของผู้กระทำผิดที่มีความเสี่ยงที่ถูก the board ตัดสินว่ามีความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำระดับที่ 2 หรือ 3¹⁰⁶

⁹⁹ The New York Consolidated Laws, Correction Law, article 6-C, section 168-p 1 (2007).

¹⁰⁰ The New York Consolidated Laws, Correction Law, article 6-C, section 168-p 2(a),(c),(d) (2007).

¹⁰¹ The New York Consolidated Laws, Correction Law, article 6-C, section 168-p 2-a (b) (2007).

¹⁰² The New York Consolidated Laws, Correction Law, article 6-C, section 168-p 2-a (a) (2007).

¹⁰³ The General Laws of Massachusetts, part 1, title 2, chapter 6, section 178J (c) (2007).

¹⁰⁴ The General Laws of Massachusetts, part 1, title 2, chapter 6, section 178J (b)(2) (2007).

¹⁰⁵ The General Laws of Massachusetts, part 1, title 2, chapter 6, section 178J (b)(3) (2007).

¹⁰⁶ The General Laws of Massachusetts, part 1, title 2, chapter 6, section 178J (c) (2007).

ทั้งนี้ โดยทั่วไป การให้ประชาชนขอข้อมูลมักจะอยู่ในรูปแบบที่ให้ประชาชนเดินทางไปหน่วยงานที่มีหน้าที่เปิดเผยข้อมูลและรอรับข้อมูลหรืออาจมีการติดต่อให้เดินทางมารับข้อมูลในภายหลัง อย่างไรก็ตาม บางมลรัฐยังได้มีการอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนที่จะไม่ต้องเสียเวลาในการเดินทางมารับข้อมูล เช่น มลรัฐMaryland ให้สิทธิแก่ประชาชนที่อาศัยอยู่ในcountyที่ผู้กระทำผิดจะไปอยู่หรือทำงานหรือเรียน ที่มีคำขอให้เจ้าหน้าที่ส่งข้อมูลให้แก่ตน โดยทางelectronic mail โดยเป็นการแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับการปล่อยตัวและข้อมูลในทะเบียนของผู้กระทำผิด¹⁰⁷ หรือมลรัฐNew York ให้สิทธิแก่ประชาชนที่จะโทรศัพท์เข้าไปสอบถามได้ว่าบุคคลที่ตนทราบชื่อเป็นผู้ลงทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศหรือไม่¹⁰⁸

อนึ่ง ในการขอข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศนั้นมิใช่ว่าประชาชนทุกคนจะมีสิทธิขอข้อมูลได้ หากแต่ผู้ขอต้องมีวุฒิภาวะพอสมควรที่จะนำข้อมูลไปใช้อย่างรับผิดชอบ ด้วยเหตุนี้ จึงมีการกำหนดอายุของผู้มีสิทธิขอข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศไว้ด้วย เช่น มลรัฐMassachusetts กำหนดว่าผู้ขอข้อมูลต้องมีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป¹⁰⁹

ทั้งนี้ เจ้าหน้าที่ต้องเปิดเผยข้อมูลแก่ผู้ขอ ซึ่งการให้ข้อมูลมีลักษณะดังนี้

1. ในกรณีที่เป็นการขอข้อมูลของผู้ที่ตนสงสัยในพฤติกรรมนั้น เจ้าหน้าที่จะให้ข้อมูลทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำผิดยกเว้นชื่อของผู้กระทำผิดเพราะเป็นข้อมูลที่ผู้ขอทราบอยู่แล้ว เช่น มลรัฐ Vermont กำหนดว่าเจ้าหน้าที่ต้องเปิดเผยข้อมูลต่อไปนี้ของผู้กระทำผิดทางเพศที่ผู้ขอสามารถอธิบายถึงความกังวลถึงพฤติกรรมของผู้นั้นที่มีต่อความปลอดภัยของผู้ขอข้อมูล¹¹⁰

- รูปพรรณสัณฐานของผู้กระทำผิดทางเพศ
- วันเกิด
- วันที่กระทำผิดและลักษณะของความผิด
- ผู้กระทำผิดดังกล่าวรับการรักษาตามที่กรมราชทัณฑ์แนะนำไว้หรือไม่ และ
- มีการออกหมายจับที่ยังไม่สิ้นสุดผลกับผู้กระทำผิดดังกล่าวหรือไม่

อย่างไรก็ดี ไม่มีการเปิดเผยชื่อของผู้กระทำผิดอีก เพราะเป็นข้อมูลที่ผู้ขอทราบอยู่แล้ว

2. ในกรณีที่เป็นการขอข้อมูลของผู้ที่ตนไม่สงสัยในพฤติกรรม

กรณีเช่นนี้ นอกจากเจ้าหน้าที่ต้องเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวมาแล้วในข้อ 1 เจ้าหน้าที่ยังมีหน้าที่ต้องเปิดเผยชื่อของผู้กระทำผิดทางเพศดังกล่าวด้วย¹¹¹ เนื่องจากเป็นข้อมูลที่ผู้ขอยังไม่ทราบ

¹⁰⁷ The Maryland Criminal Procedure Code, title 11, section 11-717 (d) (2007).

¹⁰⁸ The New York Consolidated Laws, Correction Law, article 6-C, section 168-p 1 (2007).

¹⁰⁹ The General Laws of Massachusetts, part 1, title 2, chapter 6, section 178I, 178J (2007).

¹¹⁰ The Vermont Statutes, title 13, part 2, chapter 167, subchapter 3, section 5411 (b)(2)(A)-(E) (2007).

¹¹¹ The General Laws of Massachusetts, part 1, title 2, chapter 6, section 178J (c)(1) (2007).

3.1.2.6 การบังคับใช้มาตรการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศกับเยาวชน

บางมตรัฐมีการเปิดเผยข้อมูลของผู้กระทำผิดทางเพศที่เป็นเยาวชน ซึ่งในการบังคับใช้มาตรการนี้กับเยาวชนจะมีลักษณะผ่อนปรนกว่าการบังคับใช้กับผู้ใหญ่ เช่น มลรัฐ Alabama กำหนดให้ผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ทุกคนที่กระทำความผิดตามที่กำหนดในมาตรา 15-20-21(4) ต้องถูกเปิดเผยข้อมูลให้ประชาชนได้รับทราบ¹¹² ในขณะที่ในส่วนของผู้กระทำผิดที่เป็นเยาวชนนั้นแม้จะกระทำความผิดตามที่กำหนดในมาตรา 15-20-21(4) ก็อาจไม่ต้องถูกเปิดเผยข้อมูลแก่ประชาชนก็ได้ หากผลการประเมินความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำของเยาวชนดังกล่าวปรากฏว่ามีความเสี่ยงที่จะกระทำผิดซ้ำต่ำ¹¹³ หรือในส่วนของมลรัฐ Idaho กำหนดให้เปิดเผยข้อมูลของผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ที่ถูกตัดสินว่ามีความเสี่ยงสูงที่จะกระทำผิดซ้ำโดยทางหนังสือพิมพ์¹¹⁴ ในขณะที่ในส่วนของผู้กระทำผิดที่เป็นเยาวชนนั้นแม้จะเป็นผู้มีความเสี่ยงสูงที่จะกระทำผิดซ้ำก็เปิดเผยโดยวิธีให้ประชาชนมีค่าของข้อมูลของเยาวชนดังกล่าวเท่านั้น¹¹⁵ ซึ่งเป็นวิธีที่ปกปิดกว่า หรือในส่วนของมลรัฐ Oklahoma ก็กำหนดในลักษณะเดียวกับมลรัฐ Alabama¹¹⁶

3.1.2.7 โทษสำหรับผู้นำข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศไปใช้ในทางมิชอบ

เนื่องจากการกระทำผิดทางเพศเป็นเรื่องที่สร้างความรู้สึกไม่พึงพอใจแก่สังคม จึงอาจเกิดกรณีที่ได้รับข้อมูลนำข้อมูลไปใช้ในการทำร้าย, ข่มขู่หรือคุกคาม ซึ่งในบางมลรัฐ เช่น Connecticut¹¹⁷ และ Kentucky¹¹⁸ จะไม่มีการบัญญัติฐานความผิดขึ้นเพิ่มเติม แต่จะลงโทษไปตามลักษณะการกระทำนั้นๆ เช่น ถ้ามีการนำข้อมูลไปใช้ทำร้ายร่างกายผู้กระทำผิดก็ต้องถูกลงโทษในความผิดฐานทำร้ายร่างกายตามประมวลกฎหมายอาญาของมลรัฐนั้นๆ อย่างไรก็ตาม ในบางมลรัฐ เช่น มลรัฐ Idaho และ Mississippi จะมีการกำหนดความผิดฐานนำข้อมูลไปใช้ในทางมิชอบขึ้นเพิ่มเติมอีกต่างหาก กล่าวคือนอกจากต้องรับโทษในฐานะทำร้ายร่างกายแล้วก็ยังคงต้องมารับโทษในความผิดฐานนำข้อมูลไปใช้ในทางมิชอบด้วย ซึ่งอัตราโทษก็จะแตกต่างกัน โดยในส่วนของมลรัฐ Idaho นั้นกำหนดว่าผู้ที่นำข้อมูลไปใช้ในทางมิชอบต้องรับโทษจำคุกเป็นระยะเวลาไม่เกินปีหรือปรับไม่เกิน 1,000 ดอลลาร์ หรือทั้งจำทั้งปรับ¹¹⁹ ในขณะที่มลรัฐ Mississippi กำหนดให้ผู้ที่ใช้ข้อมูลในทางที่มิชอบ (เช่น นำข้อมูลไปทำร้ายร่างกายหรือคุกคามผู้ทำผิด) ถือว่ามีความผิดระดับ

¹¹² The Code of Alabama 1975, title 15, section 15-20-21 (1),(4), 15-20-25 (2007).

¹¹³ The Code of Alabama 1975, title 15, section 15-20-28 (g) (2007).

¹¹⁴ The Idaho Statutes, title 18, section 18-8324 (2007).

¹¹⁵ The Idaho Statutes, title 18, section 18-8404, 18-8323 (2007).

¹¹⁶ The Oklahoma Statutes, title 10, chapter 73, article 8, section 7308-1.4 A, B, C (2007), title 57, chapter 8B, section 584 H (effective November 1, 2007).

¹¹⁷ The General Statutes of Connecticut, title 54, section 54-258a (2007).

¹¹⁸ The Kentucky Revised Statutes, title 3, chapter 17, section 17.580 (3) (2007).

¹¹⁹ The Idaho Statutes, title 18, section 18-8326 (2007).

misdemeanor และต้องรับโทษปรับไม่เกิน 1,000 ดอลลาร์หรือจำคุกไม่เกิน 6 เดือนหรือทั้งจำทั้งปรับ และกำหนดให้ผู้สื่อข่าวหรือแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดเพื่อแสวงหาประโยชน์ ถือเป็นความผิดระดับ misdemeanor และต้องรับโทษปรับไม่เกิน 1,000 ดอลลาร์หรือจำคุกไม่เกิน 6 เดือนหรือทั้งจำทั้งปรับ¹²⁰

3.1.2.8 ระยะเวลาที่ต้องเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดทางเพศ

ระยะเวลาที่ผู้กระทำความผิดต้องอยู่ภายในบังคับของการเปิดเผยข้อมูลนั้นในแต่ละมลรัฐจะกำหนดไว้แตกต่างกัน เช่น มลรัฐ Alabama กำหนดให้ผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้ใหญ่ต้องอยู่ภายในบังคับไปตลอดชีวิต แต่ถ้าเป็นผู้กระทำความผิดที่เป็นเยาวชนต้องอยู่ในบังคับเป็นระยะเวลา 10 ปีนับจากวันที่ได้รับการปล่อยตัว¹²¹ ในขณะที่มลรัฐ Tennessee กำหนดให้ผู้กระทำความผิดสามารถยื่นคำขอให้ตนเองพ้นจากหน้าที่ต้องลงทะเบียนซึ่งจะมีผลทำให้พ้นจากข้อกำหนดว่าด้วยการแจ้งข้อมูลไปพร้อมกันด้วยโดยสามารถยื่นได้เมื่อพ้น 10 ปีหลังจากสิ้นสุดการพักการลงโทษหรือการคุมประพฤติหรือเมื่อพ้น 10 ปีหลังจากได้รับการปล่อยตัวจากเรือนจำในกรณีที่ไม่มีการคุมประพฤติหรือพักการลงโทษ¹²²

3.1.2.9 การให้ความคุ้มครองแก่เจ้าหน้าที่ที่ทำการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดทางเพศ

เพื่อให้เจ้าหน้าที่เกิดความสะดวกในการเปิดเผยข้อมูลโดยไม่ต้องเกรงกลัวว่าการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวจะทำให้ตนต้องถูกฟ้องร้องดำเนินคดี ด้วยเหตุนี้ในมลรัฐต่างๆจึงมีการกำหนดให้เจ้าหน้าที่ได้รับความคุ้มครองจากความรับผิดชอบทางแพ่งและอาญาหากกระทำโดยสุจริต¹²³

3.1.2.10 การจัดตั้งกองทุนเพื่อใช้ในการดำเนินการลงทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศและการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดทางเพศ

มลรัฐต่างๆกำหนดให้ผู้กระทำความผิดต้องจ่ายค่าธรรมเนียมเพื่อการดำเนินการเกี่ยวกับการลงทะเบียนและการเปิดเผยข้อมูล ซึ่งแต่ละมลรัฐจะจัดเก็บในอัตราที่แตกต่างกัน เช่น มลรัฐ Louisiana จะมีการจัดเก็บปีละ 60 ดอลลาร์¹²⁴ ขณะที่มลรัฐ Utah มีการจัดเก็บปีละ 75 ดอลลาร์¹²⁵ นอกจากนี้บางมลรัฐยังมีการเปิดโอกาสให้สามารถรับบริจาคจากภาครัฐและเอกชนอีกด้วย¹²⁶

¹²⁰ The Mississippi Code of 1972, title 45, section 45-33-51 (2007).

¹²¹ The Code of Alabama 1975, title 15, section 15-20-33 (a),(b) (2007).

¹²² The Tennessee Code, title 40, section 40-39-207 (a) (2007).

¹²³ The General Laws of Rhode Island, title 11, section 11-37.1-17 (2007).

¹²⁴ The Louisiana Revised Statutes, title 15, chapter 3-B, section 15:542 D (2008).

¹²⁵ The Utah Code, title 77, section 77-27-21.5 (2007).

¹²⁶ The Colorado Revised Statutes, title 16, section 16-22-110 (2007).

3.1.2.11 การให้บทบัญญัติว่าด้วยการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศสิ้นสุดผลบังคับใช้เฉพาะบางมาตรา

เนื่องจากกฎหมายดังกล่าวนี้มักถูกผู้กระทำผิดโต้แย้งในเรื่องความชอบด้วยรัฐธรรมนูญอยู่เสมอ ทำให้อาจเกิดกรณีที่ศาลวินิจฉัยว่ากฎหมายขัดหรือแย้งหลักในรัฐธรรมนูญเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งอาจทำให้มาตราบางมาตราที่ขัดหรือแย้งกับหลักในรัฐธรรมนูญดังกล่าวต้องสิ้นผลบังคับไป และทำให้เกิดการโต้แย้งขึ้นได้ว่ากฎหมายที่เหลือจะเสียไปด้วยหรือไม่ เพื่อเป็นการจัดข้อสงสัยดังกล่าว ผู้บัญญัติกฎหมายจึงบัญญัติให้ชัดเจนว่าการที่มาตราใดสิ้นผลบังคับไปไม่ทำให้มาตราอื่นๆ เสียไปด้วย¹²⁷

3.1.3 มาตรการที่ใช้ประกอบมาตรการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศ

เพื่อให้การป้องกันการกระทำผิดทางเพศซ้ำเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น มลรัฐต่างๆ จึงได้มีการกำหนดมาตรการที่ใช้ประกอบหรือควบคู่กับมาตรการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศขึ้นเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการป้องกันการกระทำความผิดทางเพศยิ่งขึ้น โดยมาตรการดังกล่าว ได้แก่

3.1.3.1 การกำหนดให้ผู้กระทำผิดทางเพศต้องออกใบขับขี่หรือขอรับใบ identification card

โดยปกติพลเมืองของแต่ละมลรัฐมีหน้าที่ที่ต้องขอใบขับขี่หรือต้องมีใบ identification card กันเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว เพียงแต่ในส่วนของผู้กระทำผิดนั้นถือว่าใบขับขี่หรือใบ identification card ยังมีความสำคัญมากขึ้นเป็นพิเศษ เนื่องจากในใบขับขี่หรือใบ identification card ของผู้กระทำผิดนี้ จะมีสัญลักษณ์หรือข้อมูลเกี่ยวกับประวัติการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศอยู่ด้วย ซึ่งจะมีส่วนช่วยเจ้าหน้าที่ในการติดตามความเคลื่อนไหวของผู้กระทำผิดได้ ทั้งนี้หากผู้กระทำผิดฝ่าฝืนข้อกำหนดในส่วนนี้ก็จะมีการกำหนดบทลงโทษ โดยแต่ละมลรัฐจะกำหนดไว้แตกต่างกัน เช่น มลรัฐ Alabama กำหนดให้ผู้ฝ่าฝืนถือว่ามีความผิดระดับ Class C felony¹²⁸ ขณะที่มลรัฐ Indiana กำหนดให้ผู้ฝ่าฝืนถือว่ามีความผิดระดับ Class A misdemeanor เว้นแต่ผู้นั้นมีลักษณะเป็น sexually violent predator หรือเคยฝ่าฝืนเช่นนี้มาก่อนก็จะถือว่ามีความผิดระดับ Class D felony¹²⁹

¹²⁷ The New Mexico Statutes Annotated 1978, chapter 29, section 29-11A-10 (2007).

¹²⁸ The Code of Alabama 1975, title 15, section 15-20-26.2 (2007).

¹²⁹ The Indiana Code, title 11, section 11-8-8-15 (c) (2007).

3.1.3.2 การจำกัดสิทธิในการกำหนดที่อยู่ของผู้กระทำผิดทางเพศ

ในบางมลรัฐมีการห้ามผู้กระทำผิดอยู่อาศัยในบางพื้นที่เพื่อลดโอกาสที่จะก่อเหตุขึ้นอีก เช่น มลรัฐ Alabama ห้ามผู้กระทำผิดอยู่อาศัยในระยะ 2,000 ฟุต (Feet) ของโรงเรียนหรือสถานรับเลี้ยงเด็ก และรวมทั้งห้ามผู้กระทำผิดอยู่อาศัยภายในระยะ 1,000 ฟุต (Feet) ของที่อยู่ของเหยื่อหรือสมาชิกในครอบครัวของเหยื่อ นอกจากนี้ ผู้กระทำผิดไม่สามารถอยู่ร่วมกับเด็กได้ อย่่างไรก็ดี ผู้กระทำผิดอาจอยู่ร่วมกับเด็กได้ถ้าผู้นั้นเป็นบิดามารดา, ปู่ย่าตายายหรือบิดามารดาเลี้ยงเว้นแต่ผู้นั้นถูกเพิกถอนอำนาจปกครองหรือผู้นั้นเคยกระทำความผิดทางเพศต่อบุตรหลานของตน อนึ่ง ผู้กระทำผิดไม่สามารถเข้าใกล้เหยื่อที่เคยถูกกระทำภายในระยะ 100 ฟุต (Feet) ทั้งผู้กระทำผิดไม่สามารถเตร็ดเตร่ภายในระยะ 500 ฟุต (Feet) ของโรงเรียน, สถานรับเลี้ยงเด็ก, สนามเด็กเล่น, สวนสาธารณะ, ศูนย์กีฬาหรือธุรกิจอื่นๆ ที่ให้บริการดูแล, ให้การศึกษาหรือให้ความบันเทิงแก่เยาวชน โดยผู้กระทำผิดที่ฝ่าฝืนมาตรานี้ถือว่ามีคามผิดระดับ Class C felony¹³⁰ หรือมลรัฐ Georgia ได้ห้ามผู้กระทำผิดอยู่อาศัยหรือเตร็ดเตร่ภายในระยะ 1,000 ฟุต (Feet) ของสถานรับเลี้ยงเด็ก, โบสถ์, โรงเรียนหรือพื้นที่ที่มีการชุมนุมของเด็ก ซึ่งผู้กระทำผิดที่ฝ่าฝืนถือเป็นความผิดระดับ felony และต้องรับโทษจำคุกไม่น้อยกว่า 10 ปีและไม่เกิน 30 ปี¹³¹

3.1.3.3 การห้ามผู้กระทำผิดทางเพศทำงานบางประเภท

บางมลรัฐของประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีการห้ามไม่ให้ผู้กระทำผิดสมัครหรือรับที่จะทำงานในสถานรับเลี้ยงเด็ก โดยผู้ฝ่าฝืนจะถือว่ามีคามผิดระดับ felony นอกจากนี้เจ้าของหรือผู้บริหารสถานรับเลี้ยงเด็กซึ่งจงใจว่าจ้างหรือซึ่งจงใจรับอาสาสมัครผู้กระทำผิดทางเพศทำงานในสถานรับเลี้ยงเด็กถือว่ามีคามผิดระดับ misdemeanor เว้นแต่ศาลจะได้อนุญาตให้ผู้กระทำผิดดังกล่าวพ้นจากข้อห้ามในส่วนนี้¹³² อย่่างไรก็ดี บางมลรัฐก็ยินยอมให้ผู้กระทำผิดอาสาเข้าไปทำงานที่ต้องติดต่อสัมพันธ์กับเด็กได้ แต่องค์กรดังกล่าวที่รับผู้กระทำผิดเข้าทำงานต้องแจ้งบิดามารดาของเด็กที่เข้ารับบริการหรือเข้าร่วมในองค์กรนั้นๆ ให้รับทราบ¹³³

3.1.3.4 การจำกัดสิทธิเกี่ยวกับการเปลี่ยนชื่อของผู้กระทำผิดทางเพศ

มลรัฐต่างๆ ได้มีการห้ามมิให้ผู้กระทำผิดเปลี่ยนชื่อเพราะถ้าหากผู้กระทำผิดเปลี่ยนชื่อก็จะทำให้ยากต่อการติดตามของเจ้าหน้าที่ตลอดจนทำให้มาตรการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดไม่อาจสัมฤทธิ์ผลได้ตามไปด้วย เช่น มลรัฐ Arkansas ได้ห้ามผู้กระทำผิดเปลี่ยนชื่อเว้นแต่จะเป็นการ

¹³⁰ The Code of Alabama, title 15, section 15-20-26 (2007).

¹³¹ The Official Code of Georgia, title 42, section 42-1-15 (2007).

¹³² The Idaho Statutes, Penal Code, title 18, section 18-8327 (2007).

¹³³ The Mississippi Code of 1972, title 45, section 45-33-32 (2007).

เปลี่ยนอันเป็นผลสืบเนื่องจากการสมรสหรือเป็นการจำเป็นที่ต้องเปลี่ยนให้สอดคล้องกับหลักทางศาสนา โดยในกรณีที่ผู้กระทำผิดเปลี่ยนชื่อในกรณีเหล่านี้ก็ต้องแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบภายใน 10 วัน หลังจากเปลี่ยนชื่อ หากมีการฝ่าฝืนเกิดขึ้นถือว่าผู้ฝ่าฝืนมีความผิดระดับ Class C felony¹³⁴

3.1.3.5 การกำหนดให้สถานรับเลี้ยงเด็กต้องทำการตรวจสอบประวัติผู้ที่จะจ้างเข้าทำงานในสถานรับเลี้ยงเด็ก

เพื่อให้สอดคล้องกับการที่มลรัฐต่างๆเปิดโอกาสให้ประชาชนและองค์กรต่างๆสามารถรับข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดได้ ด้วยเหตุนี้ในบางมลรัฐจึงมีการกำหนดให้ผู้ดำเนินกิจการสถานรับเลี้ยงเด็กต้องร้องขอตรวจสอบว่าผู้ที่จะเข้าทำงานเป็นผู้กระทำผิดทางเพศหรือไม่ เช่นในส่วนของ Virgin Island กำหนดให้ผู้ดำเนินกิจการสถานรับเลี้ยงเด็กต้องยื่นต่อกระทรวงยุติธรรม และถ้าหากจากการตรวจสอบพบว่าเป็นผู้กระทำผิดทางเพศ สถานรับเลี้ยงเด็กก็ไม่สามารถว่าจ้างบุคคลดังกล่าวได้¹³⁵

3.2 ความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของมาตรการเปิดเผยข้อมูลของผู้กระทำผิดทางเพศ

3.2.1 ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของมาตรการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศ

ขณะที่ประชาชนเห็นด้วยกับมาตรการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศ แต่ก็ยังมีฝ่ายที่คัดค้านมาตรการนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ถูกศาลพิพากษาว่ากระทำผิดทางเพศซึ่งต้องอยู่ในบังคับของกฎหมายดังกล่าว โดยมีการโต้แย้งมาตรการนี้ทั้งในศาลของมลรัฐและรัฐบาลกลาง โดยประเด็นที่มีการคัดค้านได้แก่ ประเด็นเกี่ยวกับการลงโทษ, สิทธิความเป็นส่วนตัวและหลัก due process

(1) ประเด็นเกี่ยวกับการลงโทษ

ประเด็นดังกล่าวนี้เป็นประเด็นที่ผู้กระทำผิดทางเพศยกขึ้นเป็นประเด็นในศาลบ่อยครั้งที่สุด โดยผู้กระทำผิดมักยกขึ้นเป็นประเด็นว่ามาตรการเปิดเผยข้อมูลของผู้กระทำผิดทางเพศถือว่าเป็นโทษอย่างหนึ่งตามกฎหมายเพราะมาตรการนี้ทำให้ผู้กระทำผิดถูกเหยียดหยามจากคนทั่วไปและทำให้สังคมไม่ยอมรับ นอกจากนั้นยังทำให้ไม่มีผู้จ้างผู้กระทำผิดเข้าทำงานหรือให้ที่อยู่อาศัยแก่ผู้กระทำผิด และเมื่อบางมลรัฐมีการใช้มาตรการนี้ในลักษณะย้อนหลังกล่าวคือบังคับใช้กับผู้

¹³⁴ The Arkansas Code of 1987, title 12, subtitle 2, chapter 12, subchapter 9, section 12-12-906 (f) (2007).

¹³⁵ The Virgin Islands Code, title 14, chapter 86, section 1729 (2007).

ถูกพิพากษาว่ากระทำผิดก่อนกฎหมายนี้ใช้บังคับ มาตรการดังกล่าวจึงขัดต่อหลักเรื่องกฎหมายต้องไม่มีผลย้อนหลัง ตาม มาตรา 9 และ 10 ของ Article I ของรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกาซึ่งห้ามรัฐบาลของมลรัฐและรัฐบาลกลางออกกฎหมายที่มีผลย้อนหลัง

(2) สิทธิในความเป็นส่วนตัว

ผู้กระทำผิดจำนวนมากได้มีการยกประเด็นที่ว่ามาตรการเปิดเผยข้อมูลของผู้กระทำผิดทางเพศมีลักษณะเป็นการล่วงละเมิดสิทธิในความเป็นส่วนตัวเพราะเป็นการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลให้ประชาชนทั่วไปได้รับทราบ อย่างไรก็ตามฝ่ายที่สนับสนุนมาตรการดังกล่าวกลับเห็นว่าผู้กระทำผิดทางเพศไม่มีสิทธิในความเป็นส่วนตัวในข้อมูลดังกล่าวเพราะข้อมูลดังกล่าวเป็นข้อมูลที่ประชาชนสามารถดูได้อยู่แล้ว ฝ่ายที่สนับสนุนมาตรการดังกล่าวยังได้นำหลักbalancing testมาใช้โดยอ้างว่าส่วนได้เสียของประชาชนและความปลอดภัยของผู้ที่จะตกเป็นเหยื่อมีความสำคัญกว่าสิทธิที่จะได้รับการปกปิดการกระทำผิดที่ผ่านมาของตน

(3) หลักในเรื่องdue process

หลักกฎหมายประการสุดท้ายที่ผู้กระทำผิดทางเพศมักจะใช้ในการนำคดีขึ้นสู่ศาล คือ หลักกฎหมายเรื่องdue process ซึ่งเป็นหลักที่ห้ามรัฐบาลไม่ให้ลิดรอนสิทธิในชีวิต, เสรีภาพหรือทรัพย์สินโดยปราศจากกระบวนการพิจารณาในลักษณะเดียวกับศาล หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ในการดำเนินกระบวนการใดที่เป็นการลิดรอนสิทธิ, เสรีภาพของผู้ใดรัฐบาลต้องให้โอกาสผู้บังคับค้านหรือโต้แย้งเสียก่อน โดยผู้กระทำผิดทางเพศอ้างว่าเจ้าหน้าที่บังคับใช้มาตรการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศโดยไม่ให้โอกาสผู้กระทำผิดที่ถูกบังคับใช้มาตรการดังกล่าวคัดค้านเสียก่อน ซึ่งฝ่ายที่สนับสนุนมาตรการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศกลับมองว่าการที่ไม่ให้โอกาสคัดค้านเช่นนี้ยังไม่ถือว่าขัดรัฐธรรมนูญ¹³⁶

3.2.2 แนวคำวินิจฉัยของศาลสูงของสหรัฐอเมริกา(U.S. Supreme Court)เกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของมาตรการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศ

แม้ว่าจะมีการโต้แย้งเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญอย่างมาก แต่เนื่องจากการที่คดีต่างๆจะขึ้นไปสู่การตัดสินของศาลสูงของสหรัฐอเมริกาได้จำเป็นต้องผ่านกระบวนการของศาลของมลรัฐและแม้จะผ่านกระบวนการของศาลมลรัฐแล้วก็ยังต้องผ่านกระบวนการในศาลชั้นต้นและอุทธรณ์ของศาลของรัฐบาลกลางเสียก่อนซึ่งต้องใช้ระยะเวลาพอสมควร ด้วยเหตุนี้ในส่วนของ

¹³⁶ Maureen S. Hopbell, "Balancing the Protection of Children Against the Protection of Constitutional Rights: The Past, Present and Future of Megan's Law," *Duquesne University Law Review*, 42, 331 (Winter 2004) : 342-344.

คำวินิจฉัยของศาลสูงสหรัฐอเมริกาจึงมีปรากฏไม่มากนัก โดยศาลสูงของสหรัฐได้มีการตัดสินไว้เพียงสองคดี คดีแรก เป็นคดีConnecticut Department of Safety v. Doeซึ่งมีประเด็นว่าการลงทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศของมลรัฐ Connecticut ลิขรอนเสรีภาพของจำเลยในลักษณะที่ขัดต่อหลักเรื่องdue processหรือไม่ ส่วนอีกคดีเป็นคดีSmith v. Doeโดยมีประเด็นว่าการลงทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศของมลรัฐ Alaskaเป็นการลงโทษย้อนหลังซึ่งขัดกับหลักเรื่องกฎหมายต้องไม่บังคับใช้ย้อนหลังหรือไม่ ทั้งสองคดีนี้ ปรากฏว่าศาลสูงของสหรัฐอเมริกาได้พิพากษาในทางรับรองมาตรการดังกล่าวนี้

1. คดี Connecticut Department of Public Safety v. Doe

ผู้กระทำผิดทางเพศรายหนึ่งได้มีการนำคดีสู่ศาล โดยอ้างว่ากฎหมายว่าด้วยการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศของมลรัฐConnecticutขัดต่อหลัก Due Process เนื่องจากในการดำเนินการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวเจ้าหน้าที่ไม่ได้เปิด โอกาสให้ผู้กระทำผิดคัดค้านว่าขณะนี้ตนไม่มีแนวโน้มที่จะเป็นอันตรายต่อสังคม ซึ่งศาลDistrict Courtเห็นด้วยตามข้ออ้างของผู้กระทำผิดดังกล่าวจึงมีคำสั่งให้ระงับการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าว ต่อมา ศาล Second Circuit Court ได้มีคำวินิจฉัยขึ้นตามคำพิพากษาของศาลDistrict Court และในที่สุดคดีได้ขึ้นสู่การพิจารณาของศาลสูงของสหรัฐอเมริกา(Supreme Court of The United States) ซึ่งศาลสูงของสหรัฐอเมริกาได้วินิจฉัยกลับคำวินิจฉัยของศาล Second Circuit Court โดยศาลสูงของสหรัฐอเมริกาวินิจฉัยว่า กรณีที่ต้องมีการเปิดโอกาสให้คัดค้านมีเฉพาะกรณีที่เป็นการลิขรอนสิทธิเสรีภาพ การที่ผู้กระทำผิดได้รับความเสียหายต่อชื่อเสียงในกรณีนี้ยังไม่ถือว่าเป็นการลิขรอนสิทธิเสรีภาพ และแม้จะถือว่าผู้กระทำผิดถูกลิขรอนสิทธิเสรีภาพ แต่เนื่องจากหลักDue Processกำหนดว่าต้องให้โอกาสผู้กระทำผิดคัดค้านเฉพาะกรณีที่เป็นประเด็นที่เป็นสาระสำคัญเท่านั้น เมื่อประเด็นที่ว่าขณะนี้ผู้กระทำผิดไม่มีแนวโน้มที่จะเป็นอันตรายต่อสังคมไม่เป็นประเด็นสำคัญ เพราะกฎหมายว่าด้วยการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศของมลรัฐConnecticutกำหนดให้เปิดเผยข้อมูลของผู้กระทำผิดทางเพศทุกคนไม่ว่าจะเป็นอันตรายอยู่ในขณะนั้นหรือไม่ ฉะนั้น เจ้าหน้าที่จึงไม่จำเป็นต้องเปิด โอกาสให้ผู้กระทำผิดคัดค้าน จึงพิพากษากลับคำวินิจฉัยของศาลSecond Circuit Court¹³⁷

2. คดี Smith v. Doe

ผู้กระทำผิดทางเพศ 2 รายซึ่งถูกพิพากษาว่ากระทำผิดฐาน Aggravated sex offenses ได้รับการปล่อยตัวจากเรือนจำและได้นำคดีขึ้นสู่ศาลเพื่อคัดค้านการที่กฎหมายว่าด้วยการลงทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศบังคับใช้กับตนทั้งๆที่ตนถูกพิพากษาก่อนมีการออกกฎหมายดังกล่าว โดยอ้าง

¹³⁷ www.supremecourtus.gov/opinions/02pdf/01-1231.pdf.

ว่ากฎหมายดังกล่าวขัดต่อหลัก Ex Post Facto (หลักห้ามลงโทษผู้กระทำสำหรับการกระทำที่ถูกพิพากษาไปแล้วก่อนที่กฎหมายจะมีผลบังคับใช้) ซึ่งศาลล่างได้วินิจฉัยว่ากฎหมายดังกล่าวขัดต่อหลัก Ex Post Facto และต่อมาได้มีการนำคดีขึ้นสู่ศาลสูงของสหรัฐอเมริกา (Supreme Court of The United States) โดยในการพิจารณาของศาลสูงของสหรัฐอเมริกานั้นศาลจำต้องพิจารณาในเบื้องต้นว่าการลงโทษเขียนผู้กระทำผิดทางเพศถือเป็นการลงโทษหรือไม่ เพราะหากไม่ถือเป็นการลงโทษกรณีก็จะไม่อยู่ในบังคับของหลัก Ex Post Facto โดยในการวินิจฉัยว่าการลงโทษเขียนผู้กระทำผิดทางเพศถือเป็นการลงโทษหรือไม่ ศาลได้วินิจฉัยโดยพิจารณาจากปัจจัยต่างๆหลายประการ ประการแรก ศาลได้พิจารณาเจตนาของผู้บัญญัติกฎหมาย โดยพิจารณาจากข้อความตอนต้นของกฎหมายซึ่งผู้บัญญัติกฎหมายได้เขียนแสดงเจตนาของการบัญญัติกฎหมายไว้ ซึ่งศาลเห็นว่าในกฎหมายดังกล่าวมีการกล่าวไว้ในส่วนตอนต้นของกฎหมายว่า ผู้บัญญัติกฎหมายพบว่าผู้ทำผิดทางเพศมีความเสี่ยงสูงที่จะกระทำผิดซ้ำ และยังมีภาระระบุต่อไปว่าการปกป้องประชาชนจากผู้กระทำผิดทางเพศเป็นภารกิจหลักของกฎหมาย รวมทั้งมีการระบุไว้ด้วยว่าการเปิดเผยข้อมูลจะช่วยในการปกป้องความปลอดภัยของประชาชน ศาลจึงเห็นว่า ผู้บัญญัติกฎหมายไม่มีเจตนาบัญญัติกฎหมายดังกล่าวเพื่อลงโทษผู้ใด นอกจากนั้นศาลยังพิจารณาเจตนาของผู้บัญญัติกฎหมายจากวิธีการบัญญัติกฎหมาย โดยศาลวินิจฉัยว่าบทบัญญัติว่าด้วยการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศมีการบัญญัติไว้ใน The State's Health, Safety and Housing Code ซึ่งเป็นการยืนยันว่ากฎหมายนี้ไม่มีวัตถุประสงค์ในทางลงโทษ และแม้ว่าในส่วนของบทบัญญัติว่าด้วยการลงโทษเขียนผู้กระทำผิดทางเพศจะได้บัญญัติไว้ใน The State's Code of Criminal procedure ก็ไม่ทำให้การลงโทษเขียนผู้กระทำผิดทางเพศซึ่งเป็นมาตรการที่มีลักษณะเป็นมาตรการทางแพ่งกลายเป็นการลงโทษทางอาญา ดังจะเห็นได้จากการที่บทบัญญัติว่าด้วยการลงโทษเขียนผู้กระทำผิดทางเพศได้ให้อำนาจแก่ The Department of Public Safety ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่บังคับใช้ทั้งกฎหมายอาญาและกฎหมายแพ่งในการบัญญัติกฎเกณฑ์ (regulation) เกี่ยวกับการลงโทษเขียนผู้กระทำผิดทางเพศ นอกจากนั้นบทบัญญัติว่าด้วยการลงโทษเขียนผู้กระทำผิดทางเพศโดยลำพังก็ไม่ได้บัญญัติกระบวนการที่ใช้ในการรักษาความปลอดภัยของประชาชนซึ่งเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางอาญา ฉะนั้น ศาลจึงเห็นว่าผู้บัญญัติกฎหมายไม่ได้มีเจตนาให้การลงโทษเขียนผู้กระทำผิดเป็นการลงโทษในทางอาญา

จากนั้น ศาลได้พิจารณาต่อไปว่าผลของกฎหมายดังกล่าวสามารถลบล้างเจตนาของผู้บัญญัติกฎหมายที่ระบุไว้ในกฎหมายได้หรือไม่ ซึ่งศาลวินิจฉัยว่าผู้กระทำผิดซึ่งเป็นคู่ความในคดีนี้ไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าผลของกฎหมายนี้สามารถลบล้างเจตนาของผู้บัญญัติกฎหมายที่ได้แสดงเอาไว้ในกฎหมาย ซึ่งในการวิเคราะห์ประเด็นในส่วนนี้ ศาลต้องพิจารณาจากปัจจัยต่างๆหลายประการ ประการแรก ศาลต้องพิจารณาว่ากฎหมายว่าด้วยการลงโทษเขียนผู้กระทำผิดทางเพศนี้ในอดีตเคยถือว่าเป็นการลงโทษหรือไม่ โดยศาลได้วินิจฉัยว่ากฎหมายดังกล่าวไม่ถือว่าเป็นการ

ลงโทษ เพราะกฎหมายนี้เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ ประการที่สอง ศาลต้องพิจารณาว่ากฎหมายว่าด้วยการลงทะเบียนมีลักษณะเป็นการคุมขังผู้กระทำผิดหรือจำกัดสิทธิเสรีภาพของผู้กระทำผิดหรือไม่ ซึ่งศาลวินิจฉัยว่ากฎหมายว่าด้วยการลงทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศไม่ได้กำหนดให้มีการคุมขังผู้กระทำผิดหรือจำกัดสิทธิเสรีภาพของผู้กระทำผิด ดังจะเห็นได้จากกฎหมายดังกล่าวไม่ได้กำหนดให้ผู้กระทำผิดต้องเดินทางไปแจ้งเพื่อปรับปรุงข้อมูลให้ทันสมัย ณ หน่วยงานของเจ้าหน้าที่ แต่สามารถส่งข้อมูลดังกล่าวให้แก่เจ้าหน้าที่ทางจดหมายได้ ส่วนการที่ศาลล่างวินิจฉัยว่าการลงทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศมีลักษณะทำนองเดียวกับการprobation หรือsupervised releaseนั้นก็เป็นการวินิจฉัยที่ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน เพราะในกรณีของการลงทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศนี้ ผู้กระทำผิดทางเพศยังมีอิสระที่จะไปในที่ที่ตนประสงค์จะไปและยังสามารถอาศัยและทำงานได้ตามปกติ โดยไม่มีการจับตาหรือสอดส่องของเจ้าหน้าที่ ประการที่สาม ศาลต้องพิจารณาว่า กฎหมายว่าด้วยการลงทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศมีวัตถุประสงค์ของการลงโทษหรือไม่ ซึ่งศาลวินิจฉัยว่ากฎหมายดังกล่าวไม่มีวัตถุประสงค์ของการลงโทษ และวินิจฉัยด้วยว่าการที่ศาล Ninth Circuitวินิจฉัยว่า การลงทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศมีลักษณะเป็นการแก้แค้นทดแทนนั้นถือเป็นการวินิจฉัยผิดพลาด ดังจะเห็นได้จากในการแบ่งประเภทของผู้กระทำผิดทางเพศและการกำหนดระยะเวลาที่จะขังขังที่อยู่ของผู้กระทำผิดทางเพศในบทบัญญัติกฎหมายดังกล่าวจะคำนึงถึงระดับของความเสียหายที่จะกระทำผิดซ้ำ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อลงโทษแต่เพื่อเป็นวิธีการเพื่อความปลอดภัย ประการสุดท้าย ศาลต้องพิจารณาว่าหลักเกณฑ์ของกฎหมายว่าด้วยการลงทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศรุนแรงเกินกว่าเหตุหรือไม่ โดยศาลวินิจฉัยว่าการที่เจ้าหน้าที่เผยแพร่ข้อมูลในทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศอย่างกว้างขวางไม่ถือว่าเป็นหลักเกณฑ์ที่รุนแรงเกินกว่าเหตุ เพราะผู้กระทำผิดสามารถเดินทางไปไหนมาไหนได้โดยง่ายในปัจจุบัน ด้วยเหตุที่กล่าวมาทั้งหมด ศาลสูงของสหรัฐอเมริกาจึงวินิจฉัยว่าการลงทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศไม่ถือเป็นการลงโทษในทางอาญา ฉะนั้น แม้จะมีการบังคับใช้ในลักษณะย้อนหลัง ก็ไม่เป็นการขัดต่อหลัก Ex Post Facto แต่ประการใด¹³⁸

จากที่กล่าวมาทั้งหมด ทำให้เห็นได้ว่าในส่วนของประเทศสหรัฐอเมริกา นั้นได้มีการวางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศไว้อย่างเป็นระบบ ซึ่งหลักเกณฑ์โดยทั่วไปของแต่ละมลรัฐจะมีลักษณะทำนองเดียวกัน หากแต่จะมีความแตกต่างกันบ้างในรายละเอียดบางประการ นอกจากนี้ ยังพบว่า ศาลสูงของสหรัฐอเมริกาเองก็พิพากษาในลักษณะที่รับรองความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของกฎหมายดังกล่าวนี้ด้วย อันเป็นเหตุให้กฎหมายว่าด้วยการเปิดเผยข้อมูลของผู้กระทำผิดทางเพศยังคงมีผลบังคับใช้จนถึงปัจจุบัน อนึ่ง เนื่องจากมาตรการ

¹³⁸ www.supremecourtus.gov/opinions/02pdf/01-729.pdf.

เปิดเผยข้อมูลดังกล่าวนี้ นับเป็นมาตรการที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมเป็นอย่างยิ่ง ผู้เขียนจึงเห็นสมควรที่จะพิจารณาถึงความเหมาะสมที่จะบังคับใช้ในประเทศไทยซึ่งผู้เขียนจะได้กล่าวถึงในบทถัดไป